

கமலம்

மலர்: 2

மலர்வு: வள்ளுவான்டு மேற்கு 2027
கி.பி. சித்திரை 1996

தமிழ்தாய் வணக்கம்

உலகம் யாவீலும் உரைமொழி ஆக்கீயும்
தீலகமாய்க் குமரின் நாட்டிடை நீன்றும்பு
எங்கும் மானிடம் ஏற்புறப் பண்பெனும்
அங்கம் ஆகினாய் அன்னையுன் தாள்தலைக்கே

பலமொழி உலகிடைப் பயீன்று வளருறப்
பலமுதற் பொருள்படு சொற்கள் நல்கீயே
நலமுறப் பீற்மொழி நீன்றாய் இயற்கையீன்
பலமுறப் பார்முதற் பீறந்து என்தமிழே.

குமரிசீல் முதலெனப் பீறந்தவன் வாயீடைப்
புகுந்தனை முப்பீர் வீலக்கணம் கொண்டே
உலகிடைப் பலவீனம் தோன்றியப் பீன்னும்
அலைலாப் புகமுறப் பரந்தனை தமிழே!

மூண்டெழு புதுமையீற் பலமொழி பீறந்தும்
தோற்றும் ஆழிவெனப் பலமொழி சீதையப்
மூத்தும் காததும் முருகீரீர்: சீறந்தும்
போற்றும் என்தமிழே! புவிதனில் நிலைத்தாய்.

வள்ளுவன் கம்பன் வான்புகழ் இளங்கோ
தெள்ளிடு புலமைத் திருமகள் அவ்வை
சங்கச் சான்றோர் சாற்றிடப் பெருகீய
மங்காப் புகழே! என்தமிழே! பணீந்தேன்.

நற்றுமிழ தேடுகே!

தமிழன்யாகவே! “கமலம்” கன்னலு இயன்றாவு
தனித்தமிழச் சொற்களைத் தேடி உருவாக்க முயல்
கின்றது. இத்தனையில் ஆராவும் உள்ளவாகள்
நீங்கள் காலும் நறுந்தமிழச் சொற்களைத் தந்து
உதவுகளா... நன்றி — ஆசிரியர்.

பெரங்கு தமிழர்க்கு இன்னல் விளைந்தால்
சங்காரம் நீசுவென்ற சங்கே! முழங்கு!
கப்புரத்தினம்

ஆசிரியம்

நன்பா!

உலகிற்கே ஓர் உயர்தளி இனம் தமிழினம்.
உண்மைதான். பண்டைய வரலாற்றுச் சான்றுகள் யாவும். உலகிற்கே ஒரு
தனியினமாகத் தான் தமிழினத்தைக் காட்டுகின்றன.
யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர் — அனைத்து நாட்டுணர்வை
ஒருவனே தேவன் — — — சமய ஒருமைப்பாட்டை
சாதி இரண்டொழிய வேறில்லை — சமத்துவ நீதியை
நான் பெற்ற இன்பம் பேறுக இவ்வையகம் — அன்புப்பெருக்கை
கனகவிசயன் முடித்தலை நெரித்த — இனமான வீரத்தை
கல்லிலே கலைவரெண்ட கண்ட — நாகரீக முதிர்ச்சியை

பல்லாயிற் ஆண்டுக்கு முன்னரே உலகிற்கு வழங்கி உயர்ந்த
இனம் தமிழினம். கல்தோன்ற மன் தோன்றாக் காலத்து முன் தோன்றி
மூத்தகுடி தமிழ்க்குடி. ஆம். மனிதன் தோன்றி, விலங்கியல்பு மாறி, குடும்ப
வாழ்வு உருவாகிற வரை அவன் நாகரிகப்பட்டது குறிஞ்சியிலே (மலையும்
மலை சாந்த இடமும்) காசுப்போக்கிலே அவன் மூல்லை — மருதம் —
நெய்தல் எனப் பரவினான். கால்வான மலைப் பிரதேசத்திலே மனிதன் முதலில்
தோன்றினான். அந்த முதல் மக்கள் தமிழன். அவன் மூல்லை — மருதம் —
நெய்தல் எனப் பரவிய காலத்தில் அவனிலிருந்து வெவ்வேறு இனங்கள்
தோன்றின. ஆனால். அந்த புதல் மனிதனான தமிழன் இன்றும் தமிழனாக
இருக்கின்றன் இந்த உண்மையைத் தான் சான்றோர்கள் கல்தோன்றி மன்
தோன்றாக் காலத்தே முன் கொன்றி மூத்த என்றார்கள் இது புரியாத
சிலதுகள் மன் தோன்றுமுன் மனிதன் எப்படித் தோன்றுவான் சம்மா ஊரை
ஏழத்துற கதை என்பார்கள் — போகட்டும்.

இப்படிப்பட்ட தமிழ்சாட் பின்னாளில், குழ்நிலையாலும். குழ்நினை
இன்மையாலும் தன்வலுவியித்து தாழ்ந்தது. மீண்டும் தமிழினம் சீர்பெற்று
பண்ணை நிலைக்குயரக் காஜ ஆசைப்பட்டான் புரட்சிக் கவிஞர்
சப்புரத்தினம் (பாரதிதாசன்)

வெள்ளம்போல் தமிழர் சட்டம் வீரம்கொள் கூட்டம் அன்னார்
உள்ளத்தால் ஒருவரே யட்டு உருவினால் பலராய்க் காண்பார் (அவரை)
கள்ளத்தால் நெருங்கொண்டை எனவையம் கலங்கக் காண
அங்கலாய்த்தான். ஆனால் தன்மானம் — இனமானம் — மொழிப்பற்று —
மனச்சாட்சி இவற்றைத் தமிழ்சாட் மறந்து விட்டதாகத் தெரிகிறதே!

ஏ! தமிழா! என் அன்பு ஜன்பா!

சிறிது சிந்தி — சிந்தித்துய்ச்.

இனம் வளர்க்கப் புறப்பட்ட உயை பொன்னம்பலம் இராமநாதனில் இருந்து
அண்ணன் தளபதி அமிர்தல்ச்சு வரை. தந்தை தனயன்கள் எல்லாருமே.

தமிழ்மீவிடுதலைப் போராட்டத்தின் முதல் நாள்வரை இனத்தை ஏமாற்றிக் தாம் வாழ்ந்து விட்டுப் போனர்கள்.

இன்றோயார் வந்தாலும் கால் தடவி—நான் யார்? இந்தியனா—தமிழனா—சிங்களவனா? என்கிற உணர்வேயில்லாமல் ஒரு கூட்டம், தமிழ்மீவிடுதலை என்று தங்கள் பெயருக்கு முன்னால் முத்திரை குத்திக் கொண்டு, எந்த இடத்தில் குண்டு போட்டால் எவ்வளவு தமிழரைக் கூடக்கொல்லலாம் என சிங்களவனுக்குப் பிளான் போட்டுக் கொடுத்துக் கொண்டு கொழும்பில் தடிமிருக்குதுகளே. இதுகளுக்கெல்லாம் உணர்வில்லையா? தன்னைத்தானே தற்காலிகமாக வளர்த்துக் கொள்வதற்காக, தன்னினத்தைக் காட்டிக் கொடுக்கிறார்களே! கோடரிக் காம்புகள்.

தினமும் தமிழ்மீத்திலே குண்டுமாரி—பச்சைக்குழந்தைகள் பசிக் கொடுமையால் மயங்கிக்கிடக்கின்றனவே— உணவில்லை உறைவிடமில்லை— பற்றைக்காடுகளுள் பாம்புகளோடு— நம் இனம் சகோதரிகள் வாழ்வின் வசந்தங்களை மறந்து வரலாறு எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் களத்தில்— இலக்கம் இலக்கமாக அகதிகள்— எங்களுடையவர்கள் வாழ்வின் கடைசி எல்லையில் நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள் எதிரியால்.

பல இலக்கம் ஆண்டுகளின் முன்னால் மனிதன் சூமரிக்கண்ட த்தில் தோன்றினான். அந்த மனிதன் தமிழன். அந்த மனிதன் தோன்றிய குமரி மன் கடல் கோளால் அழிந்தபோது, எங்கிய தூயகுமரி மன் தென்தமிழகமும் தமிழ்மூம் தான். தென் தமிழகம் இன்று தமிழ்மன் என்று சொல்லமுடியாத இரத்தக் கலப்புகளால் சீழிந்துகொண்டிருக்கிறது. உலகம் தோன்றிய நாள் முதலாய், மனிதன் தோன்றிய நாள் முதலாய், தமிழன் தடம் மாறாமல், நாகரிக வளர்ச்சியை பதித்த புனிதம் நிறைந்த ஒரேமன், தமிழ்மீது யாழ்ப்பாண மன். நாகரிகம் வளர்த்தது— கலை வளர்த்தது— கல்வி வளர்த்தது யாழ்ப்பாண மன். இது உண்மை வெறும் புகழ்ச்சியில்லை. அந்த அரிய மன்னை— மனித நாகரித்தின் ஆதியிலிருந்து மனிதத் துகளால் நிறைந்த மன்னை, உலக மனித வரலாற்றில் முதன் முறையாக கைவிட்டு வெளியே வந்திருக்கிறான் தமிழன். அந்தப் புனித பூமியிலே அந்தியன் கால் மிதித்திருக்கிறான். ஒவ்வொரு தமிழனும் நெஞ்சம் கொதித்தெழு வேண்டிய வரலாற்றுக் கட்டம்.

இந்நிலையிலும் யாரையோ எதிர்க்கிறோம் என்று மொத்த இனத்துக்கும் எதிராக நிற்கிறார்களே. வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் சரியாகத்தான் சொன்னான்— — — — இருக்கமுடியாது என்று.

என் இந்நிலைக்குள்ளாயிற்றுத் தமிழனம்? என் சீரமிந்து நிற்கிறது? எப்படித் தமிழனிடையே துரோகத்தனம் வளர்ந்து இனத்தை முடியது? என்ன காரணம்?

நண்பா! தமிழனம் சிந்திக்கத் தவறிவிட்டது. தற்சிந்தனையை இழந்துவிட்டது. எவனைவனோ கூறுவதை எற்றுக்கொள்ளப் பழகிக் குழு அடிப்படையிலே சிந்திக்கத் தலைப்பட்டு ஒற்றுமையை இழந்துவிட்டது.

காங்கிரஸ், தமிழரஸ், புலிப்படை, புள்ட் என்று ஏதோ ஒன்றில் சார்ந்து நின்று ஆராய்ந்து பாராமல்— கண்மூடி பக்தி மயமாகி— ஆதரித்து நின்றாயே! குழுக்குழுவாக நின்று அடிப்பட்டு நின்றாயே!

என்ன? என்? எதற்காக? என்று கேட்கத் தவறினாயே! அழுகு தமிழில் பேசி ஏமாற்றுகிறவன் யார்? உண்மையைச் சொல்கிறான் யார்? யார் சொன்னதைச் செய்கிறான் என்று சிந்திக்கத் தவறினாயே! இவையே காரணம். எம்மினம் இந்நிலைக்குள்ளானதற்கு.

நண்பா! நீ யாரோ நான் யாரோ— ஆனால் நாங்கள் தமிழர்கள். இனியும் எங்களுக்குள் நான் அந்தக் கட்சி. நீ இந்தக் கட்சி வேண்டாம் நண்பா! சிந்திப்போம்— தெளிந்து சிந்திப்போம் சரி எங்கிருக்கிறதோ— உண்மை எங்கிருக்கிறதோ— அங்கு ஒத்துழைக்க— நாட்டுக்கு இன்று நாம் செய்யவேண்டியதென்ன— — — நம் மக்களுக்கு எம்மால் எவ்வகையில் உதவலாம் என்று சிந்திப்போம்! எங்கள் சிந்தனையால் கள்ளத்தால் நெருங்கொண்ட வீரம்கொள் கூட்டம் தமிழர் கூட்டம் என வையம் கலங்கக் காண! தமிழ்மூம் நாளை பிறக்கும்! உலிற்கே ஒரு தனியினமாகத் தமிழனம் உயர்ந்து நிற்கும்— — சிந்தி ஆசிரியர்— அழலாடி.

தமிழர்வாம் மிக்க என் இனை தமிழன்பர்களே உங்கள் கையில் மணங்கமழும் கமலம், தமிழழையும் தமிழனையும் தூய்மைப்படுத்த, அனைத்துத் தமிழர்களும் மறைக்கப்பட்ட தமிழினத்தின் மரண்புகளை அறிந்து எழுச்சிகொள்ள, பணி செய்வதே இலக்காகக் கொண்டுளது. இந்த நற்பன்றி சீரக்க தங்கள் நல்லரதரவு வேண்டும். ஆகையால், ஆண்டு அறநிதியாக(சந்தா) 10/ஒன்றும் கொடுத்துதவுங்கள் கமலத்தீர்கு. --நன்றி--கீழே வங்கி வீராம்---

Kreissparkasse Hannover.

Konto:-1170844037. BLZ:-250 502 99.

தங்கள் ஆதரவுக்கு நன்றி. தமிழரவ் தமிழுக்குள் தமிழனைத் தெரும் கமலத்தீன் நம் பணீக்கு உரமுட்டுங்கள். -----பணீவன்புடன்--- மேழும்-2027. ஆலூாடு

தமிழால் தமிழுக்குள் தமிழனைத் தேடுவோம்.

வள்ளுவன் காட்டும் வரழ்க்கைகள் துணைநலம்

தமிழர்கள் என்ற சொல்லிக் கொள்வதிலே நாங்கள் பெருமையீடுகளின் நோயம். ரடின்றால், எங்கள் மொழி உலகில் சிறந்த இலக்கண முறையையும்-கலைவளமும்-காவிய வளமும் கொண்டிருக்கிறது. இயற்கையிலிருந்து தேரன்றிய மொழி. தனித்தும், சொற்களில் கூடியும் ஒரே ஒத்துசையையுடைய மொழி இனிமையையும் எனிமையையும் உடையது. வரிவடிவில் எவ்விடத்தும் உருவுமற்றும் கொள்ளாத மொழி. எதையும் தன்னுள் அடக்கும் சொல்வளம் கொண்ட மொழி. மாந்தவரழ்வின் உறுதப் பொருள் நான்கின் இறுதப் பொருளுரைத்து ஒரே மொழி தமிழ் தான். என்பதால்.

ஆனால், ஒரு சிரிப்புக்கிடமனா விடியும். மற்பெரும் உண்மை. தமிழைப் பற்றித் தமிழன் உணர்ந்து கொண்டது ஒரு சிறிது தான். ஒரு சிறிது உணர்ந்தே பெருமை கொள்ளின் முழுதுணர்ந்தால் எத்தனை இன்பம்.

தமிழன் தமிழைப் பற்றி ஏன் முழுதுணரவில்லை. தமிழன்-தமிழைப் பற்றி அறிய-அறிந்து கொள்ள விடப்பட வில்லை. 2000 கணக்கு முன்பிருந்தே இரண்டுமூன்று வருடங்களுக்கு முன்புவரை தமிழைப் பேசியதால் தமிழன் அறுவைணம் அறியுகின்ற அவனாசைக்குத் தமிழைக் கெடுப்பவரும், தமிழன் பெயரால் வயிறு கழுவுவதையே நோக்காகக் கொண்ட தமிழகத்து அறிஞர்களும், தமிழன் தமிழை அறிய விடாமல் வைத்துக்கொண்டார்கள். அவன் அறிந்தால் இவர்கள் வரழமுடியாதல்லவா?

முவேந்தர்களில் பிற்காலச்சேரூர்கள் (கி.மி 9-12) தமிழகத்தில் முதன்மை பெற்ற அறண்டனர். இவர்கள் தூய தமிழர்கள் என்று கூறமுடியாது. இவர்கள் திருமணங்களைக்கால் தமிழகத்தில் வந்து தமிழரானவர்கள். அதனால் இவர்கள் இலக்குவரக்கத் தமிழைப் புறக்கணித்து, அறியத்தை முதன்மையீடுகளில் படித்தினர்கள். இச்சேரூர்களுடைய காலத்திலே, தமிழகத்திலே பல பல்கலைக்கழகங்கள் இருந்தன. அவற்றைச் சேரூர்களே மரணியங்கள் வழங்கிப் பாதுகாத்து வந்தார்கள். அக்கலாசாலைகளில் பிரமணர்களே கல்வி பயில்வரம். என்று கட்டுப்பாடு இருந்தது. பல்லவர் காலத்தில் காஞ்சியினங்கள்

இத்தகைய கலாசாலைகள் இருந்தனவெனிலும் பிரமணர் அல்லதாரரும் கல்வி கற்க அனுமதியிருந்தது. இப் பிற்காலச் சேரூர்கள் பிரமண-வடமொழிக் கல்விக்கு மட்டுமே ஆக்கமளித்து வடவன் எதைச் செய்ய விரும்பினார்களே அதைக் கச்சிதமாகச் செய்தார்கள். இதனால் தமிழன் தாழ்ந்துபோனான். இவ்விதம் அடிமைப்பட்டுப்போன தமிழன், 50 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வரை நூற்றுக்குத் தொண்ணாற்றைந்து வீதம் கல்வியறிவு இல்லாதவர்களையும் பேரனர்கள். கற்றிவு பெற்றிருந்த ஒரு சிலரால் அறியத்தை வெல்லழுத்தாமல் போயிற்று. இதைப் பயன்படுத்தி இன்றுவரை பார்ப்பான் தமிழைத் தமிழன் அறியாமல் மறைத்தான். அதனால் தமிழன், தமிழ் என்று வெறும் தமிழ் நெஞ்கணக்கையே அறிவான்.

இந்திலையில் இருந்து மீளழுத்தாமல், முனையாமல், அறியான் பொய்யிரைகளின் வழியே-தமிழிலக்கியங்களையும்-தமிழ் அறிவியலையும்-தமிழ்ப் புலமைபற்றியும் சிந்தித்து, பொய்யாமையும் என்ற குறளில் கூடப் பிழை காணப்பட்டது. கடந்த இரண்டாண்டுகளுக்கு முன்பு ஐரோப்பாவிலே கிடைத்த எழுத்தாளர்களிடையே, வள்ளுவனும் பெண்களை வஞ்சித்தான் என்றெராறு கருத்து விவாதிக்கப்பட்டு பரவியது. அந்த விவாதத்திலே வள்ளுவன் கூறியது சரியா? பிழையா? என்று விவாதிக்கப்பட்டதே தவிர, வள்ளுவன் கூறியதாக உரைக்கப்பட்ட உரைகள் சரியா? இப்படிப் பொருந்தாத கருத்துக்களை வள்ளுவன் பாடியிருப்பானா? என்று சிந்திக்க வில்லை. இதுவும் அறிவுமட்டம் தான்.

இந்திலை கண்டு பொறுக்கழுத்தாமல், வரழ்க்கைத் துணைநலம், பெண்வழிச்சேறல் எணும் பெண்கள் சம்பந்தம் பட்ட இது அதிகாரங்களில் உள்ள சில குறள்களுக்கு, மறைக்கப்பட்ட பொருளை தமிழ்பண்பாடு இலக்கணம் வழுவாமல் வழங்க விரும்புகிறேன். படித்துக் கொக!

வரழ்க்கைத் துணைநலம் அதிகாரத்திலே சுவது குறள்-தெய்வந் தொழாள் கொழுநன் தொழுதெழுவரன் பெய்யென்று பெய்யும் மறை.

இந்தக் குறளுக்கு இன்றுவரை பொருந்தாத உரைஞர்கள், கற்புக்குப் பங்கம் வந்துவரினும் என்பதால், தெய்வத்தையே தொழுமால் கணவனைத் தெய்வமாக வழிபடும் பெண், கற்மின் தீறத்தால் பெய்யென்று சொன்னால் மறைபிய்யும். எனப் பொருள் உரைத்தனர். பெண்ணடிமைப் பண்ணை முதன்மையாகக் கொண்ட அறியச் சதியால் உரைக்கப்பட்ட இப்பொய்யுரையைப் பேற்றி அதூர் கற்மின் சிறப்பு என்று

போற்றிய சிந்தனை மடம் கொண்ட தமிழ்னோமே!

அறம்-பொருள்-இன்பம்-வீரு எனும் உறுதிப்பொருளின்-இறுதிநிலையை-பயனை இனியியரு முடிவிற்கிடமில்லை எனும்படி உரைத்த வன்னுவமார்புலவன், இப்படியிரு நடை முறைச் சாத்தியமற்ற குறை எழுதியிருப்பாரனா? என்று சிந்திக்காயா?

தமிழ்ச் சாதியிலே இருக்கக்கூடிய முன்று கோடிப் பெண்களிலே, எந்தவிவரு பெண்ணாலும் இவ்விதம் மழையைப் பெய்வுக்கழுதியுமா? முடியாது. அதுவே தமிழ்னத்திலேயே கற்புள்ள பெண்கள் இல்லையென்பதா வன்னுவனின் முடிவு.

இந்த முடிவை மனதில் கொண்டு, தன் மனைவி கற்பு உள்ளவன் தரனா? என்றால் ஒவ்விவரு கணவனும் முற்பட்டால், தமிழ்னத்தின் குடும்பங்களைப்பேச சிறுப்போகாதா?

இப்படிப்பட்ட தவறான குருத்தைத் தரும் குறை வன்னுவன் பரவியிருப்பாரனா? சிந்திக்க வேண்டாமா?

உரையாசிரியர்கள் சிந்திக்கமாட்டார்கள், படித்ததமிழன் ஏன் சிந்திக்கவில்லை.

இக்குறளின் உண்மை உரை என்ன?

தெய்வந்தொழரன்-தெய்வத்தைத் தொழுமாட்டான் தொழுதல்=தன்னை முற்றாக இன்னேரிடத்தில், இன்னென்றில் முற்றாக இழந்து நிற்கும் நிலை. அடிமை நிலை அடிமை தொழும்பன் என்பதுவான்.

கொழுநன்=கணவன்-அதற்குத் தனினத்துத்தாங்கி நிற்பவன். அண்மையெலும் இயல்பான வலிமையின் கரங்காமக பற்றாக கோடாக நிற்பவன். பெண்மை தனித்து நிற்கும் போது மெல்லியல்புடையதாகவும், அண்ணப் பற்றிநிற்கும்போது அண்ணவிட வலிமையைடையாகவும் மறைம் தன்மையை கொடி பற்றிப் பட்டுவதற்கு நட்டப்படும் கொம்பு கொழுகொம்பு என்பதும். தனித்து நிற்கும்போது கொடி பலமற்றாகவும், கொம்பில் பட்டந்தமின் அக்கொடுக்கையைப் பற்றி ஏறினால், கொடி தாங்கும், கொம்பு தாங்காமல் வகையும். குறிஞ்சியில் தலைமகன் கொழுநன் என்றும் தலைமகன் கொடிச்சி என்றும் கூறப்படுவதை இங்கு நோக்குக.

தொழுதொழரன்=தொழு என்ற செல்லரனது வணங்கு என்பதை மட்டுமல்லாமல், கூடுதலநிற்றல்-இணைந்துநிற்றல்-இல்வாழ்க்கை என்ற பொருள்களையும் தருகிறது. எனவே, கொழுதொழரன்=தொழு+எழுவாள், எழுவாள் என்பது முன் னேறுவாள்-உயர்வடைவாள் என்பதாகும்.துயில் விட்டெழுதல்

அல்ல. அதாவது, தன்கொழுநனுடன் இல்வாழ்வில் இணைந்து இல்வாழ்க்கைக்கான கரியங்களில் ஒன்றுபட்டு உழைத்து வாழ்வில் உயர்வடைவாள்(காலல் ஒருவனைக் கைப்பிடித்து அவன் கரியம் யாவிஷம் கைகொஞ்சது)

எழுதல்- உயர்வடைதல். எழுவாள்-உயர்வடைவாள். வன்னுவர் வேறோரிடத்திலே -தெய்வத்தால் அடுக்கது. எனினும் முயற்சிதன் மெய் வருந்தக் கூலி தரும் என்று கூறியவரா, தெய்வத்தால் அடுக்கபோவதில்லை. அனால் உடலைழப்புக்கு கூலி கிடைக்கும். எனவே, உழைப்பால் உயர்வு பெற்று-நிறைவும்-அமைதியும்-இன்பழும் பெற்று.கொழுநனும் இன்பு வாழுவான். இத்தகையவள் பெய்யினர் பொய்யும் மழை-பொய் என்று வேண்டியவுடன் பெய்கின்ற மழையையர் போன்றவள்.

நீண்ட நாட்களாக பயிர்கள் நிரின்றி வரடி வரன்மழைப்பார்த்து நிற்கின்றன. நிலம் கன்றோடி-கானல் தெறித்து-வறுமை மிகுந்து-உயிரினங்கள் தன்புற்று நாடழிகின்ற நிலையில் மழையே ஒருதடவை பெய் என்று கேட்டவுடன் மழை பெய்யுமானால் எத்துணை இன்பம். அவ்விதம் கேட்டவுடன் பெய்கின்ற மழையையர் போன்றவள். முயற்சி திருவினை அடுக்கும் அதலால், இல்லறம் சிறக்கப் பரவ்பரசு கூப்பிரமணியனர் போல்--காணிநிலம் வேண்டும்- தாலைல் அழகிய மாடம் வேண்டும்-அத்துர் என்னிரண்டு தென்னைமரம் வேண்டும்-எல்லாவற்றையும் அநுவாகிக்க ஒரு பக்கினிர் பெண் வேண்டும் என்று பராசுக்தியிடம் தொழுகு நிற்காமல்--கொண்டுவடைன் இணைந்து நிற்று இல்லறம் சிறக்கும்படி வரத்பவள் பெய்யின்று கேட்டவுடன் பெய்யும் மழையைப் போன்று இன்பம் பயர்பவன். என்றே வன்னுவன்தந்த உண்மைப்பொருளாகும்.

அறிவுயர்வமரகவும் நிகழக்கூடிய தன்மையாலும் இக்கருத்தே குறள் போன்ற நல்லேட்டன் குருத்தாகும். வன்னுவன் பயிரத்தில் கடவுள் வரத்துக்குத்து வரன் சிறப்பென்னும் அதிகாரம் மூலம் மழையே உயர்வானது எனக் காட்டியிருப் படத்தும் நாமிங்கு நோக்குதல் வேண்டும்.

தில்வுகை வாழ்வின் கின்பழும் கியக்கழும் இல்லறத்தின் கண் கிருப்பதால், இல்லறத்தை நெறிப்படுத்துதலை பெண்ணே புரிவதால் நற்குணங்கள் நிரம்பிய மனைமாட்சியிடைய பெண் மழைக் கொப்பானவள் என்ற வன்னுவனின் கருத்து மறுப்பதற்கில்லை.

கிடே அதிகாரத்தில் 4 வது குறள்

பெண்ணிற் பெருத்தக்க யாவுள கற்பென்னும்
திண்மையுண்டாகப் பெறின்.

இருத்தி கற்புத் தவறாமல் வாழுவாளாயின் அவளை விடச் சிறந்த பொருள் வேறிரான்றில்லை என்று பொருள் கூறி வருகிறார்கள் திதன்படி பார்த்தால் கற்புடைய பெண்கள் அரிது என்பது போலவும் பெண் என்றாலே சபலமுடையது போலவும் உரைத்திருக்கிறார்கள் திவ்விடத்திலே, உங்களீன் கவனத்திற்கு ஒன்றைக் கொண்டு வருகின்றேன். அநேகமாகக் குறட்பாக்கள் ஆணைநோக்கிக் கூறப் படுவது போல் அமைந்துள்ளதை அவதானியுங்கள். அதன்படி பொருள் கொண்டால், வள்ளுவன் ஒரு கணவனை நோக்கிக் கூறுகின்றான்.

பெண்ணிற் பெருத்தக்க யாவுள=திவ்வலகச் செல்வங்களில் பெண்ணைப்போல் உயர்ந்த பொருளிருக்கிறதா? யாவுள என்று கேள்வி எழுப்பி, விடையை தில்லையியனத் தொகையில் தந்திருக்கிறார். (பெண்ணிற் பெரிது யாது என நீச்சயம் பெண்ணிடம் கேட்டிருக்க மாட்டார்:)எப்போது ? (உண்ணிடத்தில்) கற்பு என்னும் திண்மை உண்டாகப்பெறின் அதாவது, கணவனிடத்தில் கற்பு என்று சொல்லப்படுகின்ற.. திண்மை.. சபலமின்மை நீறைந்து, பிறர்மனை விழையாமை.. பரத்தையர் ஒழுக்கம் தில்லையே, அந்த உன் நற்குணங்களின் பாற்பட்டு, மனைவி ஆதரவும் பற்றும் கொண்டு, மனவேறுபாடின்றி, ஒன்றிநின்று தில்லறம் சிறக்கப் பாடுபடுவாள். திவ்விடத்திலே பெண்ணின் சிறப்பு வெளிப்பட்டு தில்லறம் சிறக்கும். கணவனிடம் கற்பென்னும் திண்மை தின்றேல், பெண் கற்பைப்போற்றி வாழ்ந்தும் தில்லறம் நரகமாகி, அழிவில் சென்று முடியும்.

திருவே, தமிழ்ப்பெருங்காப்பியம் சீலம்பு கூறும்... பிறப்பாலும் நற்குணங்களாலும் உயர்ந்தவளாகக் கண்ணகி திருந்தும். கோவலனிடத்தே கற்பென்னும் திண்மை அற்றுப் போனதால், அவர்களுடைய உயரிய தில்லறம் அழிந்து கோவலனும் கொலைப்பட்டான். கண்ணகியுடன் திணைந்த வாழ்வில் பெண்மை எனும் பெருஞ்செல்வத்தை அவனடைந்தும் வாழ்வின் பயனை அடையமுடியாமற் போயிற்று. எனவே, திக்குறள் தகும் பொருள்... கணவனிடத்திலே கற்பெனப்படும் மனந்திறம்பாமை திருக்குமானால், மனைவியானவள் உலகச் செல்வங்கள் அனைத்திலும் உயர்ந்த பொருளாகி நிற்பாள் என்பதாகும். சங்ககால வாழ்வில், மனைவி

தில்லறபவளாகவும் கணவன் பொருள்வயிற் பிரிந்தும்-பணிவழிப் பிரிந்தும் புலம்பெயர்வதாலும் கற்பின் கடைப்பிடிப்பு கணவனிடத்தே மிகுந்து காணப்படுகின்றது. அகத்தில் மருத்துணையில்-ஐடலில் தலைமகனின் பரத்தையர் ஒழுக்கம் சிறப்பாகச் சொல்லப்படுத்தையும் திதனுடன் ஒப்பு நோக்கவேண்டும்.

திவ்வுயர் பொருளை மறைத்து, வடவரின் பதிபக்தி என்னும் புராணப் பண்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு கற்பென்றால் பெண் ஆண்டம் அடிமைப்பட்டுக் கீடப்பதே என்ற கருத்தை தின்று வரை ஏற்றுக்கொண்டிருந்தது எத்துணை மட்டமை.

கிடே அதிகாரத்தில் 9 வது குறளையும் சிறிது நோக்கு வோம். புகழ்பூரிந்த தில்லோர்க்கு தில்லை திகழ்வார்முன் ஏறுபோல் பீடு நடை:

திக்குறளுக்கு கற்பின் வழிப்பட்டு பிற ஆடவரைக் கண்ணிணடுத்தும் பாராமல் வாழ்கின்ற மனைவியை தில்லாதவர்கள் பழித்துரை ப்பவர்களின் முன்னால் ஏறுபோல் நமிர்ந்து நடந்து செல்ல முடியாது. என்று திருவரை பொருள் கூறப்பட்டு வந்துள்ளது புகழ் எனப்படுவது யாது ? உலகோரால் போற்றப்படுவது. கணவனும் மனைவியும் ஈந்டல் ஓருயிராகி ஒன்றுபட்டு தின்புற்று வாழ்தல் புகழ்பூரிதல் என்று சொல்வது பொருந்தாது. ஏனெனில் வள்ளுவன் வேறோரிடத்தில், தோன்றிற் புகழிடாடு தோன்றுகி என்று, புகழின் பொருள் வள்ளக்கக் கூறியள்ளான். அதுமட்டு மல்லாமல் கற்பு என்ற சொல் பிற ஆடவரை பெண்கள் நயவாழம் என்ற பொருள்பட உரைக்கப்பட்டுள்ளமை, பெண்கள் காமத்தால்-விரகதாபத்தால் அலைபவர்கள் என்பதுபோல் ஒரு பக்கம் சார்ந்து நிற்கிறது. அது தவறு. கற்பெனப்படுவது திரு பாலார்க்கும் பொது. வரைவின் மகளிர் அதிகாரத்தில், நீறை நினஞ்சம் தில்லார் என்று பரத்தையர் ஒழுக்கமுடைய ஆடவனை வள்ளுவர் குறிப்பிடுவதிலிருந்து. கற்பெனும் திண்மையில்லாதவன் அவன் என்றாகிறது. எனவே, திரண்டு வேற்டங்களில் கற்பு என்னும் சொல்லை ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் கூறியதிலிருந்து. கற்பு திருப்பாலாருக்கும் பொது என்று வள்ளுவன் முடிவு தந்திருக்கிறான். ஆனால் உரைகாரர் பெண்ணுக்கு மட்டுமே கற்பு என உரைத்துப் பெண்மையை திழிவுபடுத்தியுள்ளனர்.

உண்மைப் பொருள் என்ன?

எழுசீ ர்களினுள் அடக்கப்பட்ட குறள் 'அனுவைத்துணைத்தேழ் கடலைப் புகுத்திக் குறுக்கத் தரித்த குறள்' எனப் போற்றப்படுவதால்

குறளுக்கு மேலிலமுந்த வாரியாகப் பொருள் காணாமல் ஆழவுன்னிப் பொருள் காணவேண்டும்.

இரு பெண் கற்புத்தவறாதவளாக இருக்கின்றான். ஆனால் அது உண்மையின யாரால் நிறுவமுடியும். அது அவளுடைய மனத அவில் மட்டும்தான் உணரப்படும். ஏனெனில் பட்டினத்தார் கைப்பிடி நாயகன் தூங்கையிலே அவன் கையகற்றி அப்பும் சென்று. என்று பாடுகிறாரே, ஆக உடலுறு காமம் சம்பந்தப்பட்டு புகழ் என்பது பேசப்பட வேண்டியதில்லை.

படிதாண்டாப் பத்தினி, மாமன் மாமியைக் கண்ணேபோல் காப்பவன் செல்வீருந்தோம்பி வருவிருந்து பார்த்திருப்பவன், இக்காரியங் களாவது திவனுக்குப் புகழ் சேர்க்குமா? தில்லை.

வீருந்தோம்பலில் சிறந்தவன் எல்லாம்; சிறந்த பெண்நலம் கணிந்தவன் என்றும் கூறமுடியாது. அல்லாமலும் கணவனின் தேட்டத்தில் வீருந்தோம்பி, பரதேசிகனின் பசி தீ ர்ப்பதால் திவன் புகழடைவாள் என்றும் சொல்லமுடியாது.

நான்கு சுவர்களுக்குள் நடந்தவை பற்றிக் கணவன் சந்திக்குச் சந்தி நின்று மனைவியை உயர்த்திப் பேசிப் புகழ் சேர்ப்பானா? தில்லை. எனவே, அவ்வழியும் புகழ் சேர திடமில்லை. அல்லாமலும் கணவனரியாமல் களிவாழுக்கமுடையவளாக ஒரு மனைவி இருக்க முடியும். களிவாழுக்கம் என்பது தின்பம் பொருள் திருவகைத்தும் கற்புத் தவறாத பெண் மழையைப் பெய்விப்பாள் என்றாலும் பரவாயில்லை. அதுவும் முடியாது. எனவே உலகம் புகழும் காரிய த்தைச் செய்திருக்கவேண்டும் திங்கே உலகம் ஆகுபெயராக மக்களினைக் குறிக்கும், எனவே அக்காரியம் ஊரோடும் குழகாயத்தோடும் தொடர்புடையதாக இருக்கும். திதிலிருந்து உலகம் பயன்பெறும் சமீக்கடமை, பொதுவாழ்வில் பங்கு கொண்டு சிறந்த சேவையாற்றினாலே புகழடையமுடியும் என்று தொகிறது. அப்படிப் புகழடைந்த பெண்ணின் கணவன் சபைநடுவே ஏற்போல் திறுமாந்து நடந்து செல்லமுடியும்.

தன் தில்லக்கடமைகளோடு உலகோர் போற்றும் உயர்ந்த சமீக்கத்தொண்டனை செய்து புகழ் பெற்ற மனைவியை உடைய கணவன் பெருமிதத்தோடு தலைநிர்ந்து நடக்கமுடியும். அவனது சிறப்புக்கு அனவில்லை என்று கூறுவதன் மூலம், கணவனுக்கு வள்ளுவன் கூறும் மறைப்பாருள்,

பெண் சாதுரியம் மிக்கவன். செயற்றிறம் படைத்தவன். அவளுடைய செயற்றிறன் உலகுக்குப் பயன்படும்படி சுதந்திரமாகச் செயலாற்ற அவளை அனுமதிக்கவேண்டும். வீட்டுக்குள் புட்டி

வைக்காதே என்பதாகும். உன் மனைவியை அடிமைப்படுத்தாதே, அவள் சுதந்திரமாக வாழ்ந்து செயலாற்றினால் நீ பெருமையுடன் தலைநிர்ந்து செல்லமுடியும், அவள் பொதுவாழ்வில் ஈடுபட்டு அரிய பெரிய பண்களை ஆற்றி உனக்குப் புகழ் சேர்ப்பாள். என்பதாகும்.

வள்ளுவனுடைய காலம் ஆரியப் பெண்ணாடிமை, சாதி மூறை, ஆபாசப்புராணாஸ்கள் தமிழியத்தை மீட்டதிதாடங்கியிருந்த காலம். அதுவரை தமிழகத்தில் பெண்ணுரையை சிறந்திருந்தது. பெண்கள் சமீக்கத்தில் தலைமை பெற்றிருந்தனர். ஆரிய மீடலில் அகப்பட்டவர்களுக்கே திக்குறள் பாடப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

திதே அதீகாரத்தின் 7வது குறள்.

சீறைகாக்கும் காப்பு எவன் செய்யும் மகளிர் நிறை காக்கும் காப்பே தலை

மகளின் கற்பைச் சீறையிட்டும் காக்க முடியாது. அவர்கள் தங்கள் கற்பைத் தாங்களே காப்பாற்றினால் மட்டுமே கற்புக் காக்கப்படும். என்று பொருளுக்கரத்திருக்கிறார்களே திதன்படி பார்த்தால், பெண்கள் அரும்பாடுபட்டுக் கற்பைக் காக்க வேண்டிய சபலப் பிறவிகள் என்று ஆற்றாமையுடன் பாடுவது போலவல்லவா, தொனிக்கிறது. திந்தக் கருத்தை தின்று வரை நாம் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறோமே வெட்கமாயில்லையா? உண்மைப்பொருளஙள் காண்போம்.

சீறைகாக்கும் காப்பு எவன் செய்யும். ஒரு பெண்ணின் கற்பைக் காப்பதற்காக சீறையில் புட்டி வைத்துப் பயன் என்ன? ஒன்றுமில்லை. ஏன்? பிறஅடுவர் அவளை நயவாவண்ணம் சீறையிட்டு காக்கக்கப்படுகின்ற பெண்ணை சீறைக்காவலர்கள் தமக்குக் கிடைத்திருக்கிற தனிமையைப் பயன்படுத்த அவளின் கற்பைக் கெடுக்கலாம். ஆகையினால் சீறையிலிட்டும் காப்பாற்ற முடியாது. அதுதான் தினத்தாள்களில் பார்க்கிறோமே, நீ தீ கேட்டு காவல் நிலையம் சென்ற பெண்கள் காவலர்களால் கற்பழிக்கப் படுகின்ற செய்திகளை. எனவே, காவலர்கள் காவலைத் தாங்களே கடக்கிறார்கள். எனவே சீறைக் காப்பில் பயனில்லை. அதற்கு ஏற்றாற்போல் வடவர் தங்களுடைய எட்டுத் திருமண முறைகளைப் பொச்சாசம், திராக்கதம் என்று கிரண்டு முறைகளை தர்மமாக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். திதன்படி பெண்ணைப் பலவந்தமாகப் புணர்ந்து அவளைத் திருமணம் செய்யலாம். திவற்றையில்லாம் கண்டுதான் வள்ளுவன் மேற்படி கற்பிலக்கணத்தை வகுத்தான் மகளிர் மகளிருடைய, நிறை காக்கும் காப்பே தலை-

தலையாய சிறந்த காப்பு ஆடவர்கள் மகளிரின் கற்பிபனும் நிலைமை அழிக்காமல் தாங்கள் தங்களைக் காத்தலே. அதாவது பிறர்மகள் நயவாரை என்ற உயர்பண்பை ஆடவர் கடைப்பிடித்தால் மட்டுமே மகளிரின் நிறை காப்பாற்றப்படும்.

ஆகவே, திக்குறவின் உறுபிபாருள்மகளிறுடைய நிறையை அழிக்காது அதைக் காக்கின்ற உள்ளக் காப்பை, உறுதியை, மனத்தின்மையை ஆடவர் கொண்டிருந்தால் மட்டுமே அல்லாமல், சிறையில்லடைத்து அவரின் கற்பைக் காப்பாற்ற முடியாது ஏனைன்றால், சிறையில்லூம் காவலில்லை.

இதை வலியுறுத்துமாறு வரைவின் மகளிர் அதிகாரத்தில் நிறைவென்றுச் சில்லார் என ஆடவரைச் சுட்டிப் பேசப்பட்டுள்ளது.

குறள் 917-நிறைவென்றுச் சில்லார் தோய்வர் பிறவென்றுச் சில் பேணப்பு புணர்பவர் தோன்.

இந்த கிணியிபாருளை விட்டு விட்ட பார்ப்பாரப் பரிமேலழகன், ஏதோ படாத பாடுபட்டுக் காத்தாலும், தமிழ்ச் சி கற்புடைமையைப் பேணமாட்டாள் எனப்பிபாருஞ்சுரைத்துள்ளான்.

வாழ்க்கைத்துணைநலம் என்னும் அதிகாரத்தில் கிடுவரை மறைக்கப்பட்டதும், வள்ளுவன் கூறிய உண்மை நீ தியையும், ஆண் பெண் கிறுபாலாரிடத்தும் மனைமாட்சியும் கற்பும் வேண்டுமென்று அவர் கூறிய கறுத்துக்களை கிலக்கண்தமிழு வழுவின்றி எடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றேன் என நம்புகிறேன்.

அடுத்துப் பெண்வழிச்சேறல் என்கிற அதிகாரத்தில் பெண்கள் தாழ்த்தப்பட்டுள்ளார்களா? எனப் பொருள் காண்போம். தமிழுறுத்தின் முறைப்படி வள்ளுவர் வாழ்க்கைத் துணைநலத்தை அறத்துப்பாலிலே சொல்லிவிட்டு, பெண்வழிச்சேறலை பொருட்பாலில் கூறியிருப்பதும், அடுத்து வரைவின் மகளிரைக் கூறியிருப்பதும், ஓர் உண்மையை எமக்கு எடுத்துக்காட்டுகிறது. அதாவது வாழ்க்கைத் துணைநலம் கூறும் பெண்ணும்-பெண்வழிச்சேறல் கூறும் பெண்ணும் வேறு வேறானவர்கள்.

வாழ்க்கைத்துணைநலம் கூறுவது பண்பின்வழிப்பட்ட, பெய்யினப் பெய்கின்ற மழையைப் போன்ற நற்பெண்டிரை, பெண்வழிச்சேறல் கூறுவது வரைவின் மகளிரை அல்லவென்றாலும் கில்லறத்தின் பண்புகளுக்கு வெளியே பொருள்வழிப் பட்டும், காம வழிப்பட்டும் வாழ்கின்ற சிறுத்தக்க பெண்களையாகும்

எல்லாச் சமீகத்திலும், எல்லாக் காலத்திலும் பெண்மை யைமறந்து காமம் தலைப்பட்டு அலையும் பெண்களையும், உடல் அழகைப் பயன்படுத்தி பொருள் தேட அலையும் பெண்களையும், கணவனிடம் ஒட்டி உறவாடாமல் வெளியே அலையும் பெண்களையும் நாம் காண்கின்றோம். தித்தகைய பெண்டிரைத்தான் வள்ளுவன் பெண்வழிச்சேறலில் பாடியுள்ளான்.

சட்டமும் காவலும் நாட்டில் கிருக்கிறது என்றால், குற்றவாளிகளைத் தண்டித்து ஒழுங்கை நிலைநாட்ட என்பதால், அந்த நாடு முழுவதும் குற்றவாளிகளும் ஒழுக்கக்ஸ் கெட்டவர்களும் நிறைந்திருக்கிறார்கள் என்பதுல்லக் கருத்து. அதேபோலத்தான், பெண்வழிச்சேறல் அதிகாரமும். எனவே திவ்வதிகாரத்தின் மூலம் வள்ளுவனும் பெண்களை வஞ்சித்தான் என்று குறை கூறுவதில் அர்த்தம் கில்லை. பெண்ணாட்மைச் சிந்தனையாளர்கள் மொத்தப் பெண்குலத்தையும் சுட்டியது போல் உரை எழுதிவிட்டார்கள் முன்னரும் கூறினேன். வள்ளுவரின் காலம் வடவாரியச் சூது நீ தீகள் நன்றாகவே திராவிடத்துள் ஆடுருவிவிட்ட காலம். அதனால் பலதாரமணம், பொருந்தாமணம், வலிந்து பெண்கொள்ளல் என்பன ஏற்கப்பட்டிருந்த காலம். திவை சமீக்கேட்டிற்கு வழி வகுக்கும் என்பதால் அவற்றைக் கண்டிக்கப்படுந்தார். வள்ளுவர்.

கில்லறமல்லது நல்லறமன்று-அவ்வை

அறனிமுக்கா கில்வாழ்க்கை நோற்பாலில் நோன்மையுடைத்து வள்ளுவன்.

இந்த கிணிய கில்லறத்தின் கிறுபாதிகள் கணவனும் மனைவியும். ஆகலால் கணவனும் மனைவியும் அன்புற்று கிண்புற்று கிறுப்பதை வள்ளுவர் கண்டித்து கிறுக்கமாட்டார். அப்படிக் கண்டிப்பின் வள்ளுவம் முரண்படக் கூறிய குற்றமுடையதாகவிடும். எனவே, பெண்வழிச்சேறலை கிணிய கில்லாஞ்டன் தொடர்புபடுத்தக்கூடாது. பார்ப்பாரச் சுப்பிரமணியன் பாடியதைப் போல-

விட்டு விட்டிப்பல வீலைகள் செய்தும் நீன் மேனிதனை விடலீன்றி

இட்டிப் பலமுத்தம் இட்டிப் பல முத்தம்

இட்டு- வீடாமல் சேருகீற பெண்பீத்தர்களைப் பார்த்துத் தான் வள்ளுவன் இந்த அதிகாரத்தையே பாடினான்.

இதையே அதிகார முதற்குறளீலயே-மனைவீகழுவார் என்று கூறினான்.

மனவீழூவார் மாண்பான் எப்தார் வினைவீழூவார்

வேண்டாப் பொருளும் ஆது.

மனவீசிடத்தே தீராக் காமம் கொண்டு இல்லீற் கீட்ப்பவன் சீறப்படையமாட்டான். தனக்குரீய கடமைகளைச் செய்ய வீரும்புகின்றவன் பெண்ணீன்படுமே போதென எண்ணமாட்டான்.

இாண்டாவது குறள்

பேணாது பெண் வீழூவான் ஆக்கம்பௌயதோர் நாணாக நானும் தரும்.

ஐலும் கூடலுமாகய இனிய காதல் வழி நீல்லாமல், தீராத காமவழி நீந்றானாயின் அவனுடைய ஆக்கம் அதற்குத் துணை நீற்பதால், அவன் பொருள்தேடுவேண்டிய அவசீயின்மை காரணமாகத் தன் ஆண்மைக்குரீய புறக்கடமைகளை ஒழித்து, இல்லத்தீனுள் உறைவதால் மற்றவர்களுடைய கேவிப் பேச்சுக்கு ஆளாகின்றான். அவனுடைய செல்வம் அவனுக்கு நாணத்தை உண்டாக்குகிறது. இந்தப் பொருள்குக் காமேலழுகன் சுற்றி வளைத்து மூக்கைப்பீட்கிற கருத்தைத் தேடி அதையும் பெண்களின் மேல் சமத்தீ உரை செய்துள்ளான்.

இவ்வீரு குறள்களும் ஆடவரீன் தவறைத் தெளிவாக வள்ளுவன் கூறியிருப்ப-மனையாளீன் வசமாகி தன் ஆக்கம் இல் வாழ்வாளீன் கடமைகளுக்கு உதவாமல் அவளை அநுபவீத்த லால் நாணம் தரும். எனப் பொருந்தாப் பொருளுரைத்துள்ளான் 3-இல்லாள்கண் தாழ்ந்த இயல்பின்மை எஞ்ஞான்றும் நல்லாருள் நானும் தரும்.

ந-யனையாளை அஞ்சம் மறுமையீ லாளன்

வினையாண்மை வீறெய்தல் இன்று.

இந்தக் குறள்களிலே வருகீற்ற, இல்லாள்கண் தாழ்ந்த-மனையாளை அஞ்சம் என்ற சொற்றொடர்கள் மனவீக்கு அஞ்சாதே என்ற அறிவுரையின் எதிரொலிப்பு அல்ல.

கணவன் மனவீசின் அங்புக்கு ஆடங்கியே ஆகவேண்டும். மனைமாட்சீ இருவரீடத்தும் இருப்பதால், அச்சமும் ஆடக்கலும் அங்கில்லை.. இயல்பில் தவறீய குடும்ப அமைப்பொன்றிலேயே இந்தைலை ஏற்பட்டுள்ளது.

நாங்கள் எங்கள் கண் முன்னால் காண்கிறோமே, பெண்மை இல்லாத பெண்ணுடனும், அடங்காப்பீடாரியடனும் வாழ்க்கையீல் இணைந்துவீட்டவன், பல காரணங்களை முன்னிட்டும் அவளிடம் அடங்கிப் போவதை. அவ்வைக் கீழவீயே 'சற்றேனும் ஏறுமாறாக

தமிழால் தமிழுக்குள் தமிழுணர்த் திருநீவாரம்

நடந்தால் கூறாமல் சந்நியாசம் கொள் என்று கூறுமளவுக்கு ஒரு நல்ல மனைவீசிடம் அடங்கிப்போனான்.

பலதார மணம் புரிந்த ஒருவன், தன் தளர்ந்த வயதில் இளங்குமரிசிடம் பெறுகின்ற இன்பத்துக்காக அடங்கிப் போகலாம். இவை, சமூகப்பொது நடையல்ல. ஆகவே, இங்கே பெண்களைப் பழித்துரைக்கவீல்லை. அதீகாரம் முழுமையும் இத் தன்மையீல் தான் பொருள் கொண்டுள்ளது.

7வது குறளிலே பெண்ணேவல் செய்தொழுகும் ஆண்மையீலும் நானுடைப் பெண்மை சீறந்தது என்றவீடத்து நானுடைப் பெண்மை என்று பெண்களை பழித்துரைத்தாகக் கொள்ளமுடியாது. அச்சமும் நாணமும் நாய்கட்கு வேண்டுமாம் என்றான் சப்பிரமணியன். அவன் சொன்னது வடவாரியப் பார்ப்பாரப் பண்பாட்படையீல். தமிழிச்சீ சமூகத்தில் பழி கண்டஞ்சவாள், கணவனீடத்தில் ஜாவின்போது நானுவாள். பெண்மையீன் சீறப்பே நாணத்தில் தானுள்ளது. பல்லாண்டு கூட வாழ்ந்த பின்னும் மனவீ தன் கணவனீடம் கூடவீன் போது நாணவே செய்கின்றாள். இந்த நாணம் தன்னை மறந்தநிலையில் தன்னை கணவனீடம் ஓப்படைக்கிறது. ஆனால் ஆணுக்கு இந்த நாணம் இல்லை: காரணம் எந்த இடத்திலும், தன்னை இழுக்காமல் செயற்படவேண்டியது ஆண்மை. எனெனில் இன்பதுன்பங்களில் புறக்கடமைகளைச் செய்யவேண்டியவன் அவனே. இந்த ஓப்பீட்டில் தான் நானுடைப் பெண்மை என்றார்.

அதீகார இறுதியிலே, வள்ளுவார் கூறியுள்ள குறள் மேற்சொன்ன கருத்துக்கள் சரியென்பதை நிறுவுகின்றது.

எண்சேர்ந்த நெஞ்சத்து இடனுடையார்க்கு எஞ்ஞான்றும் பெண்சேர்ந்தாம் பேதமை இல்.

இந்தக்குறளில் வரும் பெண்சேர்ந்தாம் என்ற சொற்றொடருக்கு மனவீசைபச் சேர்தல் என்று பொருளுரைக்கப்பட்டது தவறு. பெண் என்றால், வரைவின்மகளீர், ஆசைநாயகி, நாட்டியமகளீர் எல்லாரும் அடங்குவர். ஆனால் மனையாளைத் தாழ்த்தும் நோக்கில், மனையாள் என்று பொருள் தந்ததுமல்லாமல், இந்தக் குறளை மன்னர் மேல் சார்த்தீ வேந்தர்க்கு என்றும் சேர்த்துள்ளார். நாட்டிலுள்ள பல வெள்ளம் மக்களை வீட்டு ஒரே ஒரு மன்னனுக்கா வள்ளுவன் குறளைப்பாடினான் ஆரீயச் சதீ ஆரம்பமானதே மன்னர்களில் இருந்து தான் மன்னன் எவ்வழி மக்கள் அவ்வழி அல்லவா. பெண்சேர்தல்- மனையாளைச் சேர்தல் என்று கொண்டால், வள்ளுவன் சங்கத்தமிழ் தரும்

காலவறத்துக்கு மாறாக கருத்துரைத்தாக அமையும். அகத்தேலே, பாலைத் திணையிலே தலைமகன் தலைமகளைப் பிரிவதீல் படிம் துயர் இனைய இலக்கிய வழவும். ஆகவே மனையாளைச் சேர்தல் பெண் சேர்தல் என்ற சொல்லுக்குள் அடங்காது ஆகவே, இக் குறளிலே பெண்சேர்தல் என்ற சொல் இல்லறத்தின் கண் நீற்கும் இனைய மகளைக் குறிக்கவீல்லை. ஆதலால், பெண்கள் இங்கே தாழ்த்தப்படவீல்லை, வாய்த்த இடங்களில் எல்லாம் பெண்ணைத் தாழ்த்தும் வடவார்ப்ப பார்மேலழகனின் பொருந்தாப் பொய்யுரைகளோயாகும்.

பழந்தயீழுகத்தில் பாத்ததயர் ஒழுக்கம் ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டிருந்தது. எனினும் பண்பீன் தலைப்பட்டோர் பாத்ததயர் ஒழுக்கத்தைப் பின்பற்றமாட்டார்கள். இத்தொடர்பில் கூடக்குறள் கூறியிருக்கலாம். ஏனெனில், அதிகாரமுடிவீல் பெண் சேர்தலைக் கூறிவீட்டு அடுத்த அதிகாரமாக வரைவின் மகளிர் கூறப்படுகிறது. இதை நாம் கவனத்தீர் கொள்ளவேண்டும். அதாவது, பெண்வழிச் சேறவில் வரைவின் மகளிர் முதன்மை பெறுகிறார்கள் என்பதே அதிகார முறைமை காட்டும் பொருள். ஆகையினால், சகோதரிகள் தவறான உரைகளைப்படித்து தமிழ் மறை குறளில் குறை காணவேண்டாம் என்று வேண்டுகிறேன்.

(குறள் படிக்கும்போது புதிய கருத்துக்களைக் காண்பவர்களும்-கருத்துக்களில் ஜியறுபவர்களும் கமலத்துடன் பேசுங்கள்)

தாலாட்டு

அராரோ! அரிவரோ! அராரோ! அரிவரோ! கட்டான முதல்லவோ! கட்டிக்கரும்பல்லவோ!—குழந்தையைத் தாங்க வைப்பதற்குத் தய் பாருகிறார். இதை நான்கள் தாலாட்டு என்கிறேம். இந்நாளில் விதம் விதமான தொட்டில்கள், இயந்திரத் தொட்டில்கள் வந்துவிட்டன. அவை தாமரகும் ஆகும், தய் தன் வேலைகளைக் கவனித்துக் கொண்டே ஆட்டும் முறையிலும் தொட்டில்கள் இருக்கின்றன.

முன்னாளில் வசதி படைத்தேர் அழிய தொட்டில் களைச் செய்து தாங்கவிட்டும், ஏனையேர் தணியில் ஏனை கட்டியும் குழந்தையைர் பஞ்கவைத்து பாடிக்கொண்டு ஆட்டுவர்கள்

,தால் =தொங்கு. தாலாட்டு=தொங்கவிட்டு ஆட்டுதல் அனால் ஆகுபெயராக தொங்கும் ஏனையை ஆட்டும்போது

பாஞ்சம் பாடலையே தாலாட்டு என்கிறோம்.

தாலாட்டுப் பாடல் குழந்தை தாங்குவகற்காகப் பாடப் பஞ்சுதாக நாம் கருதுகின்றோம். அனால் பண்டைத்தமிழன் அறிவியல் அடிப்படையிலேயே தாலாட்டை வழிப்படுத்தி யுள்ளார். தாலாட்டில் ஒரு மனித உருவர்க்கம் இருப்பதை அவன் அறிந்திருந்தான்.

தாலாட்டுப் பாஞ்சம்போது குழந்தை அமைதியடைந்து தாலாட்டைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும். மின் மெல்ல மெல்ல அறிதுயில் நிலையில் பாடலைச் செவிமருத்துக் கொண்டே ஆழ்துயில் கொன்கிறது. மொழியையேர பாடப்பாஞ்சம் பாடலின் உட்பொருளையோ அந்தக் குழந்தை உணர்ந்து கொள்ள மாட்டாது. அனால் திரும்பத் திரும்ப பாடப்பாஞ்சம்போது பாடலின் உட்பொருள் குழந்தையின் அழுமனதில் விளங்கா நிலையில் பதிந்துவிடுகிறது. அன்றே தமிழன் இதையுணர்ந்து குழந்தையின் வரழ்வில் தாலாட்டை ஒரு கலையாக வளர்த்தான். இன்று இதை மனோவியல் விஞ்ஞானம் உறுதிப் படுத்துகின்றது.

தாலாட்டில் மட்டுமல்ல, ஸின்னைக்கனுக்கு பெயர் கவயிப்பதிலும் கரணத்தையொட்டிய அறிவைப் பெற்றிருந்தார்கள். அதனால் ஒரு குறிக்கோளனையெட்டியே பெயர் கூட்டி எர்கள். பெயர் கூட்டப்பட்ட நாளிலிருந்து பெற்றேரும் மற்றேரும் அப்பெயரைத் தினமும் சொல்லச் சொல்ல, அப்பெயர் அந்தக் மின்னையிடத்திலே அப்பெயர் பண்டின் ஆனுமையை உருவர்க்குகின்றது. இந்த அறிவியல் குரனத்துடன் தான் பண்டைத் தமிழன் பெயர் கவத்திருக்கிறான். அதனாலேயே அந்நாளில் நம் முதலையைர் அப்பெயியிற சிறந்தவர்களைய்-அறந்தல் மிக்கோராய்-அருகு குணங்கள் கொண்டேராய் இருந்தார்கள். அரியம் தமிழனை முடியுமின், தமிழன் முற்றாகத் தாழ்ந்துபோனபோது, அவன் தன் பெயரை தாழ்மையாகவே கவத்துக் கொண்டான். உதரணமாக-கறுப்பன், சின்னான், மரயான் டி, பிச்சைதீப்படி ராளாம். நீங்கள் அறிவிர்கள். இப்படித் தாழ்நிலைக்குத் தன்னும் உக்கிரமற்ற-உணர்வற்ற-பெயர்களை கொண்டிருந்த தகல் உளவியல் சாந்த விழிப்புணர்ச்சியை அவர்கள் அடையவில்லை.

தமிழ்நித்தைப் பொறுத்தவரையில் அரியம் முடிவிட்டாலும், அரியத்தின் வேதவீச்சு நுழைந்து சாதியை உருவர்க்கியது. அந்த மக்கள் கடந்த தலைமுறை வரை சாதியின் பெயரால் மிகமிகப் மின்தங்கிப்பேரனர்கள். அதற்கு ஒரு

கரணம், அவர்கள் தாழ்விலிருந்து மீதும் உணர்வோட்டு முன்ன பெயர்களை வைத்துக்கொள்ளவில்லை. பெயரை உச்ச சிக்கும் போது இயல்பாகவே தன்னைத் தாழ்த்திக் கொள்கிற பெயர்களை அவர்கள் வைத்துக்கொள்டார்கள். உதரணமாக ~சின்னவன்~முருகண்டி~குண்டுமணி~சீனியன்,சின்னப்பெருடியன் என்று. இந்தப் பெயர்களை உச்சரிக்கும் போதே பெயருக்குரியவர் தாழ்வனர்வதைத் தானியாமல் கொள்கிறார். இன்று ஏறக்குறைய முப்பது வருடத்துன் தோன்றியவர்கள், சமூக மட்டத்தில் நடுமையான (கரிகாலன்-இராசேந்திரன்-மாறன் இப்படியரன்) பெயர்களை வைத்துக்கொள்டபோது, அப்பெயர் அழைக்கப்படுகிறபோது அதிலைரு புத்தனைர்வு உண்ணிலையை பெற்றார்கள். இன்று சாதியமைப்புத் தகர்ந்து, மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டமைக்கு பெயர் வைப்பு முறை பெறும் உதவியிருக்கிறது. இன்று வெள்ளநாடுகளில் வாழுகின்ற தமிழர்கள் தங்கள் மின்னைகளுக்குப் பெயர் வைக்கிறார்களே, நிரோசன்- கலக்னர்- கவரி-நஞ்சா சிந்துகா என்று. ஒரு வித்தியாசமரன் ஒரை நாகரிகம் என்று எண்ணுகிறார்கள். பரதா பத்துக்குரியவர்கள். இப்பெயர்கள் தங்கள் குழந்தைகளிடம் இயற்கையின் விருப்பப்படி மனோவியல் அடிப்படையில் அப்பிளைனமையை ஏற்படுத்தமாட்டா, அதனால் குழந்தைகள் மனத இனப் பண்புக்கு வெளியே, விஞ்ஞானச் சூழலின் இயந்திர மனிதனரை மறி, முழுமானிட வாழ்வை அடையாமல் போகிறார்கள், என்பதை உணராமல் உள்ளர்கள்.

தலாட்டும்-பெயரும் ஒரு மனிதனின், வாழ்வை ஒழுங்கு படுத்துவின்றன என்பதை அன்னையர் புரிந்துகொண்டு தங்கள் மின்னை வளர்ப்பினை ஒழுங்குபடுத்துவது சிறந்தது. சில தலாட்டு வரிகள்

தேரோஞும் வீதியில்லாம் எங்கடைதம்பி தானோடு வல்லவரோ!

முத்தரன முத்தல்லவோ முதுகடலின் அடின்முத்தோ!

ராசாதி ராசன் எங்கூ ராசாவே கண்ணுறந்து!

கட்டிக் கரும்பே! கட்டிதே கண்ணுறந்து!

இப்படியாகத் தன்னைப்பற்றி மொழியறியா அக்குழந்தை, ஏதோ உயர்வான மொழிகளை உள்வரங்கிக் கொண்டே உறுங்குகிறது. மொழியறியும்போது அதனையை உள்ளத்து உணர்வுகளில் தலாட்டுன் பெரதிவுகள் கோன்றுவதால், அத்தனைமைகளில் இருந்து மற்ற நிலையில் உருவாகுகிறது.

இந்தநாட்களில் தன் பார்க்கிறோமே, தலாட்டும் பாடமாட்டான் தாய். அப்படிப் பாடனரவும் உரிமைப்பாட்டார்-

-உம்மும்மும் என்று ஏதோ காக்கா குருவி மரதீ சத்தம் போட்டு, இந்த விலங்கெலியால் தூங்கலைவக்கின்றான். இந்த விலங்கெலி குழந்தையின் அடிமனநிலையில் பதிவுகள் வெற நிடமாகப் பதிவுகளின்றன. அது காட்சிக் கருத்தறிவை மொழியறிவை உள்வரங்குகிறபோது, தெரவாற்றலின்றி அப்படியே உள்வரங்கிக் கொள்கிறது. பண்பாட்டியல்பு உருவாக்கம் மின்தன்னப்பகிறது. அல்லது சிரமத்தின் அடிப்படையில் உட்டப்படவேண்டும். இதையுணர்ந்திருந்தான் கவிஞர் கப்புரத்தினம் (பரதிதாசன்) வீழ்ந்த தமிழனம் மீண்டும் எழவதற்கு குழந்தை வளர்ப்பிலிருந்தே வீரமுன்ன தமிழன் உருவாக்கப்படவேண்டும். அதற்கு வீரமுன்ன பாடல்கள்-பகுத்தறிவுன்ன பாடல்கள் தலாட்டாகப் பாடப்படவேண்டும் எனக்கண்டு பாடுக்காட்டினரன்

ஆண்குழுந்தை தாலாட்டு பாடலில் சில வரிகள்

ஆசைதவீர்க்க வந்த ஆண்டுகே சீத்திரமோ---

பீள்ளையாய் வந்து பீறந்த பெரும்பேறோ---

நீதீ தெரியும் என்பார் நீங்காத்தீல் வாளேந்தீ சாதீயென்று போராடும் தக்கைகளின் நெஞ்சீல் கனலேற்ற வந்த களிகேறு!---

அள்ளும் வறுமை அகற்றாமல் அம்புவீக்கு

கொள்ளைநோய் போல்மதத்தைக் கட்டியழும் வைதீகத்தை போராடுப் போராடுப் பூக்காமல் காப்க்காமல் வேரோடு பேர்க்கவந்த வீரா இளவீரா--

மூட்பூக்கத்தைத் தீதென்றால் மூட்டவரும் மாடுகளைச் சீர்திருத்தி வண்டியிலே பூட்டவந்த டடற்ற தோளா! இளந்தோழா!---

காப்பார் கடவுள் உமைக் கட்டையிலே போகுமட்டும் வேர்ப்பீர் உழைப்பீர் எனவரைக்கும் வீணாருக்கும் மானிடரின் தோளின் மகத்துவத்தைக் காட்டவந்த தெனின் பெருக்கே என் செந்தமிழோ!

பெண்குழுந்தை தாலாட்டு பாடலில் சிலவரிகள்.

வண்மை உயர்வு மனிதார் நலமெல்லாம்

பெண்மையைனால் உண்டென்று பேசவந்த பெண்ணூடுகே---

மூடத்தனத்தீன் மூடைநாற்றம் வீசுக்கின்ற

காடு மணக்கவரும் கற்பூர் பெட்டகமோ

வெண்டாத சாதி இருட்டு வெஞ்ப்பதற்கு

தாண்டா விளக்காய் துவங்கும் பெருமாட்டி

புண்ணீர் சரம்வீடுக்கும் பொய்யதத்தின் கூட்டத்தை
கண்ணீல் கனல் சீந்திக் கட்டழிக்க வந்தவளே।
தெய்வீகத்தை நம்பும் தீருந்தாத பெண்குலத்தை
உய்வீக்க வந்த உவப்போ பகுத்தறிவே।
வாயிலிட்டுத் தொப்பை வளர்க்கும் சதீக் கிடங்கை
கோயிலென்று காசுதரும் கொள்கை தவீர்ப்பவளே।
சாணீக்குப் பொட்டிட்டு சாமியென்பார் செய்கைக்கு
நாண்முறங்கு, நகைத்துக் கண்ணுறங்கு
சுப்புரததினமும் அவன் வழிவந்த கவிஞர்களும் இப்படி
ஏராளமான இனிய தரவரட்டுப் பாடல்களைப் பாடுத்தந்து
இனைய~ புதிய~ விழிப்புள்ள தலைமுறையை உருவாக்க
உதவினார்கள்.

அன்னனயரே! நல்ல தமிழ் என்னமும், தமிழனரய்
நற்பண்டும் கொண்டு உங்கள் குழந்தைகள் வாழ்வில் சிறக்க
வேண்டுமரனால், உங்கள் குழந்தைகளை தரவரட்டால் மகிழு
வைப்பதோடு, இனிய தமிழ்ப் பெயர்களை அவர்களுக்குச்
கூட்டுங்கள். என்ற கமலம் உங்களிடம் மன்றாரநிறைவு.

இனியநறுந் தமிழில்-வாழுத்துப் பாடல்கள்
திருமண அழைப்பிற்குழ்கள்

உள்ளத்தை உருக்கும் தமிழில் அஞ்சவிப்பாக்கள்
முடிந்தனவு தனித்தமிழில் மூலத்திய விளம்பரங்கள்
ஏதுவானாலும் தமிழுணர்கைப் பீற்றும் வகையில்

கமலம்

மலிவாகச் செய்து தரும்

மிஸரங்களுக்கு முத்திரை கொண்ட மடலுறையுடன்
தொடர்புவிகாள்க.

தமிழகத்தின் கிணற்றுத் தவளைப் பேராசிரியர்கள்
குண்டுச் சட்டிக்குள் குதிரை ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும்
கிணற்றுத்தவளை ஆராய்ச்சி என்றுதான் மாறுமோ?
தெரியவில்லை.--உலகத்தமிழர்-பேராசிரியர். வீரப்பன்

செந்தமிழின் பெயரும் அதன் பிரிவுகளின் பெயரும் சூறும் இனிய செய்தி

இரு மொழியானது தளர்வும் தடங்கவுமற்ற இலக்கண
அமைவாலும், எப்பொருளையும் எவ்விடத்தும் எடுத்துரைக்கக்
சூடிய சொல் வளத்தாலும், வீஞ்ஞான விரிவீன் வீளக்கங்களை
தன்னுள் கொண்டு தானே ஆட்கொள்ளும் மொழிப் பரப்பாலும்,
இவ்வுயர் திறன்களைக் கொண்டு அம் மொழியை மொழிவோர் படை
த்திருக்கக் கூடிய பொருள் நயமும், கருத்தாழூழம் மிக்க இலக்க
யங்களாலும் தன் சிறப்பை உயர்த்தி நிற்கும். மாற்றானாலும்
போற்றப்படுவது மட்டுமல்லாமல். ஒதியும் அந்தமும் இல்லாமல் நின்ற
நிலைத்து வாழும்.

இத்தகைச் சிறப்புகள் அனைத்தையும் கொண்ட ஒரே
மொழி உலகில் தமிழ் தான். மனிதவரலாறு அறியப்படுவதன் முன்
இயற்கையோடினைந்து நம் முன்னோர்களால் அத்தகைச்
சிறப்புடன் ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது தமிழ்மொழி.

அத்தகைய தகவுடைய எம்மொழியின் பெயரையும், முப்பிரி
வுகளின் பெயரையும் சீறிது நுணுக்கி ஆராய்ந்தால், நம் முன்னோர்
மொழியானுகையில் கொண்டிருந்த நுண்மாண் நுழைவுலன் வீயக்கத்
தோன்றும். உள்ளத்தில் பேரின்பக் கிணுகிணுப்பை நிரப்பும்.

எமது மொழியின் பெயர் தமிழ். தமிழ் என்றால் இனிமை.
தமிழ் என்றால் நீ ர்மை. தமிழ் என்றால் சாவாமருந்து. இன்னும்
பல பொருள்களுள். தமிழ் பேசுவதற்கு இனிமையானது. இசைப்ப
தற்கு எளிமையானது. தமிழின் சொல் வளமும் சந்தமும்
கேட்போரின் செவிக்கு இனிமையானது.

அப்பர் பாடுகின்றார் 'தமிழோடு இசை பாடல் மறந்
தறியேன்' என்று. இசையே இனிமையானது தான். எந்த
மொழியில் என்றாலும் அல்லது மொழியில்லா உயிர்களின் ஒலிகளில்
என்றாலும் இசை இனிமையானது தான். அப்படியிருந்தும் நல்லினி
மையோடு என்ற அப்பர், இனிமை என்ற சொல்லே திருக்க, அந்த
இனிமையைக் குறிக்கக்கூடிய வேறு சொற்களிருக்க, இனிமையைச்
சுட்ட தமிழ் என்ற சொல்லைக் கையாண்டதேன். இனிமைகளுள்
சிறந்த இனிமையாக மட்டுமல்ல, தமிழாகீ இனிமையோடு
பாடுவேன் என்பதே, அப்பர் சூறிய தமிழோடு என்பது. கேட்பார்த்
தகையவாய் கேளாரும் வேட்ப இனிமையாக இசைப்பேன் எனப்
பொருள்படுவதாகும்.

எனவே, தமிழ் என்ற சொல்லானது இனிமையை.. உள வயப்பட்டு.. ஜம்புவன்களைக் கடந்து.. உயிரோடு ஒன்றுக்கு அமிழ்த மான இனிமையாகும். கித்தகு பொருள் தரு சொல்லைத் தேர்ந்து எடுத்து எம்மொழிக்கீட்ட முன்னோரின் மொழியணர்வுதான் என்னே! கித்தகு பெயரை எம் மொழி கொண்டிருப்பதைப் பொறுக்காத ஆரியரும் அவர் சார்ந்த அடிவருடித் தமிழர்களும் வலிந்து ஆய்வுகள் செய்வதும் .. தமிழ் என்ற பெயர் மருவி வந்த பெயர் எனக்கூறு வதும் பீத்தலாட்டமாகும்.

ஏற்ககுறைய பத்தாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் தமிழ் என்ற பெயர் அடையாளம் காணப்படுகிறது. அப்படி கிருக்க ஏற்ககுறைய கி.மு திரண்டாயிரம் அளவில் இந்தியாவுக்குள் நுழைந்த வடவரின் மொழியிலிருந்து தமிழ் மருவி வந்த பெயர் என்றால், எந்தளவுக்கு ஆரியச்சதி தமிழினத்தைச் சூழ்ந்துள்ளது என்பதை உணர்க.

கித்தமிழை நம் முன்னோர் மூன்றாக வகுத்தார்கள். அவை தியல்.. திசை.. நாடகம் என்றாகும். நல்லகாலம் கிம்முப் பிரிவின் பெயர்களை மருவி வந்தபெயர்கள் என்று யாரும் கூறவில்லை. அப்படிக் கூறுக் கதைகள் ஒன்றும் அகப்படவில்லைப் போவும். கிப்பியர்களை எக்காரணம் கொண்டு சூட்டினார்கள். ஆகவே, முத்தமிழ்களின் பெயர் தியல்பானதாயின், மொழியின் பெயரும் தியல்பானதே எனத் தெரியலாம். கிம்முப் பெயர்களைப் பற்றிய ஆய்வானது, தமிழர்களின் மொழியில் புலமையைக் கண்டின்பும் உதவுவதாகும்.

தியல்=தன்மை, பகுதி, தகுதி என்று பல பொருள் தருவதோடு தியல்புடையது, மொழியில் என்றும் பொருள் கொண்டிருக்கிறது. எனவே, உயிரின், வாழ்வின் இன்றியமையானமையான நுகர்வுகளைப்பறுவதற்கும், தெரிவிப்பதற்குமான தகுதி-ஒலிக்குறிப்பு, தியற்கையோட்டணைதல் என்ற தன்மைகளைக் கொண்டிருப்பது மொழியின் தியல்பாகும். அதாவது, ஒருவர் தன் உள்ளக்கருத்தை மற்றவர் உணரும்படியாக-உணர்த்துவதற்குக் கரவியாகப் பயன் படுத்துவதே மொழி. கிதன்மூலம் ஒருவர் மற்றொருவரின் கருத்துக்களை, அக்கருத்தில் தோன்றக்கூடிய வேறுபட்ட உணர்நிலைகளை, பகுத்துணர்ந்து அறிந்துகொள்வதோடு, அதற்கு ஏற்பக் தன் செயற்பாடுகளில் எதிர்வீசனங்களைக் காட்டுகின்றார். கிதற்கு ஜவகைகுந்தலை மொழி கிலக்கணமே போதும். அதன்வழி சொற்கோப்பினால் கருத்துக்கள் பிறப்பீக்கப்படுகின்றன. உலகில் (என், கிடம், காலம், பால், தினை, ஜவகை கிலக்கணப்பிரிவுகள்)

காணப்படும் மூவாயிரம் வரையிலான மொழிகளில் அநேகமானவை கித்தகைய அளவில் மட்டுமே கிலக்கணத்தையுடையன. சீல மொழிகள் அதற்கு மேலும் கிலக்கை வளமுடையனவாக வளர்ந்துள்ளன. ஆனால், தமிழோவினில், கிலக்கைக்கணவரம்பைக் கடந்து, மேலும், கிசை நாடகம் என கிரு கிலக்கணப் பிரிவுகளைக் கொண்டுள்ளது. கித்தகைய மொழி உலகில் ஒன்றே ஒன்று தான் தமிழ்.

தியல் என்ற தன்மையால், ஜம்புவனுணர்வுகளின்.. குழகாயக் கட்டிடாழுங்கின்.. கியக்கத்தோடு சம்பந்தப்பட்டது மொழி என்ற நிலையைக் கடந்து, அதற்கு மேலும் மொழியினால் மனதன் பயன்பெற வழிகாட்டியது தமிழ்.

திசை=திசை என்ற சொல்லானது, திசைந்துபோ.. உடன்படு.. சேர்.. தினை.. பொருந்து.. பொருந்துதல்என்றிவ்வாறான பொருள்களை, கொண்டுள்ளது. திசை என்ற தமிழ்ச்சிசால், ஏவல், எச்சவினையாகவழுமள்ளது. அதாவது சேர், தினை என்று எவுகிறது. எனவே, திசைத்தமிழ் என்ற பிரிவானது, திசையின் மூலம் வாய்ப்பாட்டு.. கருவி எனுமிரண்டும் சேர்ந்து.. சுரங்களின் வழி.. நவரசங்களினுடாக உள்ளத்தை திசைய வைப்பதாகும். தன் புலன்களைக் கடந்து திசையின் இனிமையில் பொருந்துகல்.

தினிய திசை கேட்பின் பசு தோன்றாது. செவிக்குண வீல்லாதபோது சற்றே வயிற்றுக்கும் ஈயப்படும். அன்னை தன் மழுலையைக் கையிலேந்திக் காலாட்டுப் பாடுகிறாள். அழுது முரண்டு பிடித்த குழுந்தை தாயின் பாடலிசையில் மனமொன்றி அழாமல் கூயில்கிறது. பக்தப்பாடலொன்றை திசைக்கும்போது.. பக்தர்களின் உள்ளம் நெக்குருகி கண்ணீர் கசீகிறது. (திது மட்சை எனினும் திசைவு) தாவரங்கள் திசையில் மகிழ்வதை இன்றைய வீஞ்ஞானம் நிருபித்துவிட்டது. அந்நாளில் அசனமா என்ற வீலங்கு அபசரம் கேட்டால் திறந்துபட்டதாக கிலக்கையிம்கூறும்.. மூல்லை.. மருதநல் மக்களின் வாழ்வில் வேய்ஸ்குழல் முக்கை திடம் வகிப்பதும்.. மூல்லை நிலத்தவனாயினும் கிரண்டு கிடங்களிலும் திடம்பிபறும் கண்ணன்.. புல்லாங்குழல் வல்லவனாகவும் திருப்பது ஏன்? ஆனிரைகளைக் கட்டுப்படுத்திக் கட்டுப்பாட்டெல்லைக்குள் வைக்கிறுப்பதற்கே கிவர்கள் வேய்ஸ்குழலைப் பயன்படுத்தினார்கள். குழலோசையில் ஆனிரைகள் தங்கள் திடையனை அடையாளம் கண்டதோடு, குழலோசையில் தம்புலன்களைச் செலுத்திக்கட்டுண்டன.

துமிழால் துமிழுக்குள் துமிழுனது தீடுபோம்

தமிழ் மொழியிலாளர் திதற்கென இலக்கணம் வகுத்து, சுரச்களின் வழி..ஆரோகண்..அவரோகணங்கள் எழுப்பி அவற்றுள் தாளவகைகளைப் பொருத்தி..நவரசங்களை திணைத்து கேட்போர் திதயத்தை எவ்வாறு திரசங்களுடன் திணையவைப்பது என்று திசைத்தமிழைத் தந்தார்கள். பொருந்திவிடு..திசைந்துவிடு என்பதே திசை என்பதாகும்.

இன்று உலகில் வளர்ந்த..வளராத எல்லாமொழிகளிலும் திசை முக்கிய திடம் பெற்றாலும் அதற்கென மொழியிலக்கணமும், மிகப்பண்டையிலேயே அதைக் கொண்டிருந்ததும் தமிழ் மொழியே என்பதை உணர்ந்து மக்கிழக்!

நாடகம்=நாடகத்தமிழ்..தியலும் திசையும் சேர்ந்தது நாடகம் என்றார்கள். திவை திரண்டுடன் மெய்வெளிப்பாடும் சேர்ந்த முன்றின்கூட்டே நாடகம் என்பேன். திது ஆடலும்..பாடலும்.. உரையும்..மெய்வெளிப்பாடும் கலந்தியல்வது. நாடகத்தைக் கூத்து என்ற பெயராலும் திலக்கியங்கள் கூறுகின்றன.

திறைவனை..ஆடலழகன்..தல்லையிற்கூத்தன்..கூத்துக் ந்தான் என்று தேவாரம் கூறும். பண்நின்ற கூத்துப் பதினொன்று என்கிறது சிலம்பு. எனவே, நாடகமானது கூத்து..நாட்டியம்.. நடனம் என்ற சொற்களாலும் அழைக்கப்படுகிறது. திச்சொற்கள் ஒன்றையே குறிப்பினும், தியங்கும் தன்மையில் திவற்றிடடயே வேறு பாடு திருக்கக்கூடுமென நான் நம்புகிறேன். கைக்கிக்டாமல் அழிந்துபோன நாடக நூல்கள் அவை பற்றிக் கூறக்கூடும். திக் கூத்து அல்லது நாட்டியம் திலக்கணப் பிரிவில் திடம்பெறும்போது நாடகம் எனப் பெயர் பெறுகிறது. ஏன் திச்சொல் வேறுபாடு? திஸ்கே தான் நம் முன்னோரின் புலமைச் சிறப்பை நன்கு உணர முடிகிறது. தியலும்..திசையும்..மெய்வெளிப்பாடும் கலந்து கூத்து வெளிப்படும்போது நிகழ்வுவிதன்ன?

தியலால் உள்ளக்கருத்துக்களை உள்ளபடி உணர்வுகள் வழி உணர்தல்..செயல்படலில் முடிகிறது. திசையால் உணர்த்தப் படுவதால் பயன் விளைவதில்லை. ஏனெனில், திசையோடு திசைந்து..தன்வயமிழுந்து..ஆழந்துபோதல் நிகழ்கிறது. உள்ளமும் புலன்களும் ஒன்றி நிற்கும். திசைமுடிவில் அந்த ஒன்றிய நிலையும் முடிந்துவிடும். கூத்தோவெனில், தியல் மூலம் கருத்துரைத்து, திசைமூலம் வயப்படுத்தி அக்கருத்துணர்வுக்கு திசைய வைத்து, மெய்வெளிப்பாடுகள் மூலம் உணர்வுகளின்..நவரசங்களின் உயிர் நிலையைக் காட்டுவித்து, காண்போர் புலன்களின் வழி தாமே

தமிழள் உணரவைத்து, அவர்களுள்ளே நவரசங்களைத் தோன்ற வைக்கின்றது.' திரசங்கள் புலன்களால் முழுமையாக உணரவைக்கப்படுகின்றன. திதை நிறுவ கூத்தின் நவீ ன வடிவங்களில் ஒன்றான (திரைப்படம்) ஒளிநாடகத்தைப் படுப்போம்.

நூல்களைக் கற்பதை விட..சொற்பொழிவுகளின் வழி பெறப்படுகின்ற அறிவை விட.. முழுமையான புலனுணர்வு அறிவை ஒருவன் ஒளிநாடகம் மூலம் திலகுவாகப் பெறுகின்றான். காவியங்களைப் படித்து மனத்திருத்த முடியாத ஒருவன், அதையே ஒரே தடவையில் ஒளிநாடகத்தைப் பார்த்து மனத்திருத்திக் கொள்கிறான். எவ்வாறிறனில், வீரத்தில் நெஞ்சம் வீம்முகிறான்.. நகையில்சீரிக்கிறான்..காதலில்களிக்கிறான்..துன்பத்தில் கண்ணீர் வடிக்கிறான். கூத்தின் மெய் வெளிப்பாடு உள்ளத்தில் ஊடுருவீ உணரவைப்பதே காரணமாகும்.

தியலும் திசையும் செய்யமுடியாததை கூத்துச் செய்கிறது. கூத்துத் தரும் திரசங்களுக்கான மெய்வெளிப்பாடுகள் உள்ளத்தை ஊடுருவிச் செல்கின்றன. எனவே உள்ளமானது கூத்தை உணர்வுகளால் நாடிச்சிசன்று உள்வாஸ்குகிறது. உள்ளத்தை நாட வைக்கின்றது கூத்து.

உள்ளம்=அகம், நாடு=விரும்பு, சென்றடை என்பதுபொருள் நாடு+அகம்=நாடகம். உள்ளமாகிய அகம், விரும்பியேற்பதால்..நாடு வதால்..நாடகம். எனவே தான் திப்பிரிவிற்கு நாடகத்தமிழ் என்று பெயரிட்டனர். திதலிருந்து தியல்பினால் கூத்தான முன்றாந் தமிழை, திலக்கணத்தால் நாடகம் என்றார் எனத் தெரிகின்றது.

திவ்விதமாக எமது மொழிக்கும் அதன் பிரிவுகளுக்கும் அமைந்த பெயர்கள், மொழியியல் சீந்தனையீன் மிகவுயர்ந்த பரிமாணத்தில் வைக்கப்பட்டவையாகும். நம் முன்னோரின் மொழியிலக்கணப் புலமையும் தமிழின் சிறப்பும்தான் என்னே!

திந்த முடிவுகளை நிறுவ தின்னுமொன்றை திங்கு நான் கூறவேண்டும். முத்தமிழுக்கு உள்ளும் புழும் திருக்கக்கூடியதும் நாடகத்தமிழுக்கு தின்றியமையாததாக திருப்பதுமான திராகம் (அராகம்)..தாளம் ஆகைய திசைக்கூறுகளையும் அதன் திலக்கண அமைவையும் கருநாடகம் என்னும் பெயரால் அழைத்தார்கள். தியாகையர் நீர்த்தனங்களை வெளுத்துவாங்குகிற சில தமிழகத்துச் சங்கீத வியாபாரிகள், கருநாடக திசை தெலுங்கிலிருந்து தமிழர் பெற்றதாகக் கூறுவார்கள். ஏன் தமிழைவளர்த்தவன் என்று தமிழர் தவறாகக் கருதிக் கொண்டிருக்கிற பார்ப்பாரச் சுப்பிரமணியன் கூட

கந்தாக்கெலுங்கில் தானே பாட்டிசைத்து இன்பம் கண்டான். கி.பி 2ம் நூற்றாண்டில் எழுந்த சீலப்பதிகாரத்திலே, கருநாடக இசைபற்றி..இசையமைப்புகள் பற்றி..இசைவித்துவம் பற்றி..இசைவல்லானின் ஆளுமை பற்றி மிக விரிவாகவே கூறப்பட்டுள்ளது. அக்கால கட்டத்தில் தெலுங்கு என்று ஒரு தேசமும் மொழியும் திருக்கவில்லை. அன்று கங்கைக் கரைவரை, சிறிது திரிந்த தமிழ் நாகர் கப்படாத மக்கள் கூட்டங்களிடை வட்டார வழக்காக திருந்தாகத் தெரிகிறது. அப்படியிருக்கக் கருநாடக இசை தெலுங்கில் திருந்து வந்ததாக அடிமைத் தமிழகக் கலைஞர்கள் கூறுவார்கள். அதற்கும் ஒரு காரணம் திருக்கிறது. தமிழகத்தில் இசை கூத்து குறைகளில் திடம் பிடித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் அதிகமாகப் பார்ப்பாராக திருப்பதுதான். மொகலாயர் ஆட்சியில் திருந்தமிழகத்தில் திந்து சமயத்தைக் காக்கவிவன கி.பி 13ம் நூற்றாண்டனவில் வந்து சமயத்தின் பெயரால் தமிழகத்தைக் கொள்ளையடித்த தெலுங்கர்கள் கொண்டுவந்ததே கருநாடக இசையாம். எத்தகைய கேவிக்குரியது இவர்களின் கூற்று. எப்பேர்ப்பட்டசதித்தனக் கருத்து. என்பதை இங்கு காண்போம்

இந்தத் தமிழ்சைப் பகுதிக்கு கருநாடகம் என்று என்பெயர் வந்தது. கூத்தானது அன்றும் சரி, இன்றும் சரி இசையின் வழியே இயங்குகிறது. இன்றைய மேடைநாடகங்கள் போலன்றி, அன்று நாட்டிய நாடகங்களும், நடனங்களும் நடைமுறையில் திருந்தன. இன்றும் பரதம் இசைவழி தான் இயங்கும். ஏறத்தாழ 25..30 வருடங்களுக்கு முன்பு ஈழத்தில் நாட்டியநாடகங்கள்(கூத்து) பெருவழக்கில் திருந்ததைப் பலரும் அறிவர். அக்கூத்துகளில் இசை நுணுக்கங்கள் திடம்பெறவில்லையாயினம், கிராமங்கள் தோறும் உடுக்கு..கடம் ..சீல தோற்கருவிகள் கொண்டு ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட தாளவிசை பின்பற்றப்பட்டது. எனவோ இசைவழி இயங்கும் கூத்திற்கு உயிரோட்டத்தை அளிப்பது தாளங்கள் அத்தாளங்களின் வழியே தான் கூத்தன் கூத்தாடுகிறான். இதைச் சீலம்பு அரசுகேற்றுகாதையில் தெரிவாகக் கூறுகின்றது. கூத்துகந்த நடராசர் கையில் உடுக்கு திருப்பதை எண்ணுக.

எனவே, கூத்தாகிய நாடகத்தின் உயிர்ப்பும் தளரிப்பும் தாளங்களில் திருக்கிறது. தாளங்கள் தரும் இசையில் திருக்கிறது தாளம் பிழைத்தால் இசையமைப்பும் கூத்தும் பிழைக்கிறது. எனவே, கூத்தாகிய நாடகத்தின் உயிர் இசையே. உயிருட்டுவதும் உயிருட்டுமாய் திருப்பதை நாம் கரு என்கிறோம். கரு=உயிர்.

நாடகத்தின் கருவாய் கிருப்பது இசை= கருவாவது நாடகத்திற்கு= கருநாடகம். எத்துணைச் சிந்தனை வளர்ச்சியில் திப்பியர்கள் திடப்பட்டன. இவற்றையில்லாம் தமிழர்கள் எண்ணிப்பார்த்து விழிப்புணர்வு கொள்ளவேண்டும்.

நற்றுமிழ் தேடுகீ!

தமிழன்பார்களே! "கமலம்" தண்ணால் இயன்றளவு தனித்தமிழ்ச் சொற்களைத் தேடி உருவாக்க முயல் கின்றது. இத்தறையில் ஆவைம் உள்ளவர்கள் நீங்கள் கானும் நுழந்தமிழ்ச் சொற்களைத் தந்து உதவுங்கள்..... நன்றி ----- ஆசிரியர்.

தமிழா! உலகுக்கு மொழி தந்தவன் நீ! வாழ்வறம் தந்தவன் நீ! இசை கூத்திதனும் கலைகளைத் தந்தவன் நீ! அறம்-பொருள்-இன்பம்-வீடு என்னும் வாழ்வின் உறுதிப்பொருள் நான்கை உணர்த்தியவன் நீ! -----இத்தகைப் புகழுக்குரிய உனக்கு உன்னைத் தெரியாமல் போய்விட்டதே!----- ஜயோ! பரிதாபத்திற்குரியவனே! உன்கோவிலிலே வடமொழி, உன்வீட்டில் திருமணத்தில் வடமொழி, காக்கா குருவிக் கதறல்களை மந்திரம் என்கின்றாய் நீ! இந்த மந்திரமும் அதைச் சொல்கிறவனும் தானே, உன் இனம் அறிந்து போனதற்குக் காரணம். வேண்டுமா? உனக்கு விளங்காத மொழியில் மந்திரம். அதையும் படிக்காமல் பாடமாக்கின கடவுள்தரகள் கத்துகிறானே? உனக்கு விளங்காத மொழியில் வேண்டுமா? சடங்குகளும் வணங்குதலும். எண்ணித்தெளி!!! இன்னும் மொற்தான் வேண்டுமா!!!

வந்தது இளவேனில்

அன்புத் தமிழ் நெஞ்சங்களே!

பழந்தமிழன் ஓராண்டை ஆறு பருவகாலங்களாகப் பகுத்து, அவ்வக்காலத்தீர்கும்- அக்காலங்களின் கருப்பொருளுக்கும்-இயற்கையின் இனிய மாற்றங்களுக்கும் ஏற்ப, வாழ்க்கைச் சூலவையை நுகரும் பாங்கை அமைத்திருந்தான். அதற்கும் முன்னர் அவன் இயற்கையின் அமைப்பீற்கேற்ப, ஷலத்தை குறிஞ்சீ-மூல்லை-மருதம்-நெய்தல்-பாலை என வகுத்துப் பாழ் வீன் அடிப்படைத் தன்மைகளை-முறைகளை வகுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

குறிஞ்சீ -மலையும் மலைசார்ந்த இடமும் மூல்லை -காடும் காடு சார்ந்த இடமும்.

மருதம் -வயலும் வயல் சார்ந்த இடமும். நெய்தல் -கடலும் கடல்சார்ந்த இடமும்.

பாலை -குறிஞ்சீயும் மூல்லையும் தம் இயல்பு மாறி வரண்ட பாலை நிலமாதல்.

இந்நீலப் பாகுபாட்டில் அமைத்த வாழ்வியல் தன்மைகளை காலப்பாகுபாட்டில் சுலைப்படச் சீரமைத்தான்.

கார்-சூதீர்-முன்பனி-பின்பனி-இளவேனில்-முதுவேனில்.

என்பவை அவ்வாறு பருவங்களாகும்.

கார்காலம் - மடங்கல், கன்னி, (ஆவணி, புரட்டாதி)

சூதீர்காலம்- துலாம், நளி (ஜப்பசீ, கார்த்திகை)

முன்பனி - சீலை, சுறுவம் (மார்கழி, கத)

பின்பனி - கும்பம், மீனம் (மாசீ, பங்குனி)

இளவேனில்- மேழும், வீடை (சீத்திரை, வைகாசீ)

முதுவேனில்- ஆடவை, கடகம் (ஆனி, ஆழி)

இந்த ஆறு பருவகாலங்களில், தமிழர் தம் அகவாழ்வீல் இன்மைக்குரைய சீறந்த பருவகாலமாக இளவேனிலைக் கொண்டார்கள். மேழும்-வீடைத் திங்கள்களில் இப்பருவம் மலரும்.

அந்தப் பருவகாலத்தில் இயற்கையே பொங்கிப்பூரித்து, புதுப் பெண்ணீன் கன்னிப் பொலிவோடு சீலிர்த்து நிற்கும். பார்க் குழிடமெங்கனும் நீக்கமற நீறைந்திருக்கும் தாவறங்கள், புல் பூண்டு-செடி கொழி-மரம் மட்டை எல்லாம் மலர்ந்து, இதழ் வீரித்து, மணம்பூப்பி, காற்றில் இன்பத்தைக் கலம்து, தென்றலாய் மேனி தழுவீவர், உலகப் படைப்பெலாம் சுத்தாடும் காலமது. வண்டுகளும்-தும்பிகளும் பண்ணிசைக்க, பறுவையினங்-கள் பண்ணேனாடு பாட்டிசைக்க, சோலைகளில் புதுத்தனிரை

ஓமயங்க ஆனீராகள்-மானீராகள் சுகம் தேட இன்பும் பெருக் கெடுக்கும் காலமது.

குறிஞ்சீபீலே வாழ்வைத் தொடங்கிய மனிதன், தமிழ் மாந்தன். அவ்வீளவேனில் காலத்திலே நீர்வளம் பிரதங்க மலைச்சாரலிலே, சுனனகளிடையே, ஆருவீகளிடையே, மலர்ந்து மணம் பரப்பி, கண்ணனைக் கவரும் வண்ண மலர்களில் தன்னை மறந்து அழகைப் போற்றி ஆரவாரித்தான். அதனாலன்றோ முநுகவழியாடு தோன்றியது. முநுகவழியாடு என்றால் ஆழகுவழி பாடு.-அழகைப்போற்றுதல். பீன்னாளில் எப்படியெல்லாமோ மாறி, தஞ்சாவூரித் தீசைமாறி இரண்டு மனைவியரைக் கொண்ட இளைஞாக, நீத்திய இளமையுடையவனாக மாற்றப்பட்டிருப்பது. இம் முநுகவழியாடு பழைய குறிஞ்சீ மாந்தனீன் காலத்தில் தோன்றிய பாற்பால்தான். முநுகன் குன்றுதோறாடும் குமரணாக உருவகப் படுத்தப்பட்டுள்ளன். மலை மாறாநீர்வளம் உடையதாய் இருந்த மயயால் என்றும் செழிப்புடன் இருந்தது. அதனால் தான் முநுகன் மாறா இளமையுடையவனாக். கொள்ளப்படுகிறான். இந்த முநுகு-அழகு இயற்கையில் முக்கும் காலம் இளவேனில் காலமாதலால், தன் வாழ்வீன் இன்பக் களியாட்டுக்கேற்ற காலமாக ஆக்கிக் கொண்டான்.

கானம் சீலிர்த்தது வையம் சீலிர்த்தது வந்தது இளவேனில்

கானம் ஒவித்தது கான்மலர் சீரித்தது வந்தது இளவேனில்

பொதீகை சீரித்தது பொருநை சீரித்தனள் பூங்கொழி யாவும் புன்னகை செய்தன.

மரங்கள் தள்ளத்தன மட்டை தள்ளத்தன

மாருதம் வீசீட மாங்கொழுந்தவீழுந்தன களிவண்டினங்கள் கவி பாழனவே

என்றொரு புலவன் புத்தெழுச்சீயோடு பாடுகின்றான் இளவேனிலைக் கண்டு. இளவேனில் என்றால் புத்தெழுச்சீக் காலம்தான்.

(பல்லவம்) மாங்கொழுந்து அவீழி-மாந்தளிர் கோதீ இன்புற்றுக் குயிலினங்கள் நீட்டெடாலியால் பாட்டிசைக்க, இன்பும் கொப்பளிக்கும் இக்காலத்தைத் தமிழன் தீருமணைக் காலமாகக் கொண்டான். அவன் நாட்காட்டி காட்டும் காலக்கண்ப்பைபக் கொண்டு இளவேனிலைத் தேடவீல்லை. இயற்கையின் மாற்றங்களில் கண்டான். வெங்கைமரம் புத்தலையும் சந்திரன் பரீவட்டம் கொள்வதையும் கண்டு, இளவேனில்

கருக்கொள்வதைக் கண்டான். இவ்வடைபாளங்களை அடிப்படையில் அப்பறுவத்தைக் கண்டு, கூடி மகிழும் இனிய பறுவ மாகக் கொண்டான். இதனை அகத்துறைச் சங்கத் தமிழ் பலவிடங்களில் கூறும். மலர்கள் கொஞ்சே மணம் கழுந்து மகாந்தப் புணர்ச்சி செய்ய, வண்டினங்கள் தேனுண்டு கள்பாடி வதுவை செய்ய, மாங்குயீல்கள் இசைபாடக் காதலர்கள் களியாடி-வீளையாடக்-கொண்டாடி-உறவாடி கூடிக்களைக் கூடி நாங்கள் தூய காதலின்பத்தில் மகிழுந்த காலம்.

இந்நாளில் தமிழுன் இன்பத்தால் இந்தீரவீழாவெடுத் தான். எனச் சீலப்பதீகாரத்தால் தெரிகீன்றது. காவீரிப்பும் பட்டினகாலம் வரை (கி.மு) தமிழின்ப வீழாவாகக் இந்தீரவீழா கொண்டாடப்பட்டது. அது முற்றிலும் தமிழ் வீழாவே.

சீலம்பு காட்டுகின்ற, மாதவீ கலந்தகொண்ட இந்தீரவீழாவீலே, ஆரீபு-வேதச் சம்பிரதாயங்கள் ஆதீக்கம் செலுத்த வீல்லை. ஆக, அவர்களும் இந்தீரவீழாவீல் கலந்து கொண்டு, ஒரு புறத்தீல் தம் வேள்வீக் கடமைகளைத் தம்பாட்டில்: செய்துகொண்டிருந்தார்கள். சீலப்பதீகாரம் வரை 175 "நான்மறை மாபின் தீழுறை ஒருபால்" என்று கூறுகிறது.

பின்னாளில் வடவன், தமிழனின் இந்த இனிய வீழாவை மொழியால் வசந்தருது என்று நுழைத்து, இந்தீரன் என்கிற பூராணக் கதாநாயகனை உருவாக்கி முழிச்சுப் போட்டு, பின்னால், அந்த இளவேனில் காலத்து சீத்திரை மாதத்து முதல் நாளை வருடப்பீறப்பும் ஆக்கிவீட்டான்..

நுது என்ற வடசொல்.-பருவமடைதல், பூப்படைதல் என்று பொருள்படும். இளவேனிலைத் தமிழுன் தீருமணநாளாகக் கொண்டிருப்பதைத் தமக்கேற்றமாதீரி ஆக்கி, வருடப்பீறப்பு மாக்கி வீட்டான்.

நாங்களும் இன்றுவரை தாய்மண்ணிலும், வெளிநாடுகளிலும் வீட்டோமா? கொண்டாடி மகிழ்க்கிறோம். ஏன்? தெரியாது எந்தக் காரணத்திற்காக இந்த நாள் வருடப்பீறப்பு. தொயாது. இராகுகாலம் பார்த்து பார்ப்பாரும்-அந்தணரும் தருகிற-பசுயாட்டின் சலம், சாணம் இன்னும் பல பொருட்களைக் கலந்து மருத்துநீர் என்று தந்த அசீங்கத்தை, தலையீல் தப்பி நீராடுகிறோம். நாகரீக உலகம் நகையாடும் இது கண்டால்.

சீத்திரைவருடப் பீறப்புக் கொண்டாட்டம் மடைமையின் சீன்னம். அடிமைத்தனத்தீன் சீன்னம். தாழ்மையீன் சீன்னம். ஏமாந்துபோனதன் அடையாளம். இந்த நாளை நாம்

வருடப்பீறப்பாகக் கொண்டாடும் வரை எம்பினம் அடிமைத்த ளையீலீருந்து மீளமுடியாது.

தமிழருடைய வருடப்பீறப்பு சுறவும் தீங்கள் (தைத்தீங்கள்) முதலாம் நாள்-தைத்தீருநாள்-அந்நாள் பகுத்தறிவீன் அடிப்படையில்-உலகும்யம் உழவுத் தொழிலின் பயனைப் பெற்று வாழ்வு சீறப்படையும் தீங்களை முதல் நாளாத லால்-அந்நாளை வாழ்வுப்பயனீன் முதல் நாளாய்-வருடப் பீறப்பாப் வகுத்துக் கொண்டான். தமிழரின் வருடப்பீறப்பு சுறவுத் தீங்கள்-தைத்தீங்கள் முதல் நாளாகும்-தைப்பொங்கல்நாளாகும் அதையறியாமல் அந்தீயனீன் புராணத்தீருநாட்களைக் கொண்டாடி மகிழ்வது வேதனை.

இந்தீரவீழா முன்னாளில்- மருதநீலக் காலத்தீல், வேந்தன் வீழாவாகத் தொடங்கப்பட்டு பின்னாளில் ஆரீயத்தால் இந்தீரவீழாவெனப் பெயர் மாற்றம் பெற்றது என அறஞர் கூறுவார். தமிழ் வாழ்வீன் எல்லாவிடங்களிலும், ஆரீபநுழைவு இருப்பதால்.. இந்தீரவீழாவும் அப்படித்தான் எனக் கருதினர் போலும். என்னால் அதை ஒப்புக் கொள்ள முடியவீல்லை.

மேழுத்தீங்களையொட்டி வருகின்ற இளவேனில் பருவத்து சந்தீரன் பரிவர்த்தம் கொள்ள, வேங்கைமரம் மலர் வீரிக்க, காதலர்களை இல்லறப் படுத்திய இனியநாட்களைவ. இந்நாட்களீன் முதற்பொருளாய் நீற்பது சந்தீரன். கூடிய காதலரை இன்பறுத்தீயும்-பீரிந்த காதலரைத் துன்பறுத்தீயும் இளவேனிலை ஆட்சீசெய்தவன் சந்தீரன்.

சந்தீரனை-சந்தீரப்பண்பை இந்து என்ற சொல்லால் அகராதி சொல்கிறது. வெள்ளிய ஓளித்தன்மை இந்து எனப்படும்.. ஒரு பக்திப்பாடல் வரி-பிள்ளையாரை "இந்தீன் இளம்பிறை போலும் எயீற்றனை" -ஓளிவீசகீன்ற சந்தீரனீன் இளையபிறை வழகவையுடைய தந்தங்களையுடையவன். என்கிறது. வெழிமருந்து க்குப் பாவீக்கப்படும் வெள்ளுப்பினை இந்துப்பு எனப்படுகிறது. எனவே, தமிழுன் வாழ்வீன் இனிய பருவத்தீன் முதல்வணாகீய இந்துவான-இந்தீரன்-சந்தீரன்-சந்தீரனைப் போற்றும் வீழா-இந்தீரவீழா. இந்தவீழாவை ஆதீயீலீருந்து கொண்டாடியவர்கள் பாண்டியர்கள். இவர்கள் சந்தீரகுலத்தவர்கள். சந்தீரனை இந்து என்றழைக்கப்படுவதால். தங்கள் குலமுதல்வணாகீய சந்தீரனைப் போற்றி இந்தவீழா இந்தீரவீழா எடுக்கப்பட்டது. என்ற கருத்து மறுக்கழுடியாதது.

இந்தீரவீழாவீல் கடலாடுதலும், கடற்கரையோரங்களில்

அனைவரும் கொண்டாடி மகிழ்தலும்- அது ஒரு கடல்வீழாப் போல் அமைவதை சீலப்பதீகாரம் காட்டுகிறது. கடலும்நிலவும் இன்பம் கூட்டும் என்பது சொல்லவேண்டியதில்லை.

கி.மு எண்ணாயீரங்களில் வாழ்ந்த நெடியோன் என்ற பாண்டிய மன்னன் கடல்வீழா எடுத்ததாகப் புறநாநாறு கூறுகிறது. புறம்.8, முதுகுடுமிப் பெருவழுதியை நெட்டிமையார் பாடிப்போது, அவனை வாழ்த்தீய இடத்தில் 'முந்தீர் வீழவீன் நெடியோன்' என்பாடியதால் இது அறியப்படுகிறது. எனவே, கடலுக்கு வீழா எடுப்பதுபோல் கடலாடிக் களிக்கும் வீழா முன்னாளிலும் முதன்மை பெற்றிருந்ததென்றால் அது இந்தீர் வீழா என்று நாம் துணியலாம்.

வீளைவீன் பயனை-அதைத்தந்த கதீரவனைப் போற்றி- அது கிடைக்கும் சுறவத் திங்களின் முதல் நாளீல்- தைத்தீருநாளாய்-புதுவழுடமாய் கொண்டாடினான் தமிழன்..

வீளைவீன் பயனில் நிறைந்த வாழ்வீன் பயனில்- அகவாழ்வீன் மலர்ச்சீக்கு-இன்பம் சேர்க்கும் இளவேனிலின் நாயகனான சந்தீரனைப் போற்றி மேழுத் திங்களில் இந்தீரவீழாக் கொண்டாடினான் தமிழன்

உலகவாழ்வீன் நாயகனாக கதீரவனையும், காதல் வாழ்வீன் நாயகனாக சந்தீரனையும் தமிழிலக்கியங்கள் பாடுவதும் இதை உறுதிப்படித்தும்.

பழந்தமிழனின் அகவாழ்வீன் இனிய வீழாவான இந்தீரவீழாவை-நீங்கள் அந்நீயம் புகுத்தீய வருடப்பீறப்பாகக் கொண்டாடாமல்-வாழ்வீன் இனிமைக்குரிய இளவேனில் வீழாவாகக் கொண்டாடி மகிழுமாறு வேண்டுகிறேன்.

கலைமன்றங்களும்-கலைஞர்களும் சீத்தீரவீழா என்றும், வருடப்பீறப்பென்றும் கொண்டாடாமல், இந்நாளை இளவேனில்வீழா அல்லது இந்தீரவீழா எனக் கொண்டாடுமாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இந்தீரவீழா என்பது, தமிழியத்திற்கு வீரோதமான, வடவாரிய, புராணப்புனை ககதயீல் வரும், பீற்றமனை வீளைகிற- அங்கமெலாம் ஆயிரம் போன்களால் அழகு பெற்ற, தேவலோகத்து அரசன் இந்தீரனுக்கான வீழாவல்ல. தமிழனின்- தமிழின் வீழாவெனத் தெளிகள்:

அன்பீன்
குல

தமிழ் எங்கள் உயிருக்கு நேர்
தமிழீழம் எங்கள் வாழ்வுக்கு வேர்

இன்பத்தமிழ்

தமிழுக்கும் அழுதென்று பேர்! - அந்தத் தமிழ் இன்பத் தமிழ்எங்கள் உயிருக்கு நேர்! தமிழுக்கு நீலவென்று பேர்! - இன்பத் தமிழ் எங்கள் சமுகத்தீன் வீளைவுக்கு நீர்! தமிழுக்கு மணமென்று பேர்! - இன்பத் தமிழ் எங்கள் வாழ்வுக்கு நிருமித்த ஆர்! தமிழுக்கு மதுவென்று பேர்! - இன்பத் தமிழ் எங்கள் உரீமைச்செம் பயிருக்கு வேர்!

தமிழ் எங்கள் இளமைக்குப் பால்! - இன்பத் தமிழ் நல்ல புகழ்மிக்க புலவர்க்கு வேல்! தமிழ் எங்கள் உபர்வுக்கு வாள்! - இன்பத் தமிழ் எங்கள் அசதீக்குச் சுடர்தந்த தேன்! தமிழ் எங்கள் அறிவுக்குத் தோள்! - இன்பத் தமிழ் எங்கள் கவீதைக்கு வயிரத்தீன் வாள்! தமிழ் எங்கள் பீறவீக்குத் தாய்! - இன்பத் தமிழ் எங்கள் வளமிக்க உளமுற்ற தீ!

சங்கநாதம்

எங்கள் வாழ்வும் எங்கள் வளமும்
மங்காத தமிழென்று சங்கே முழங்கு!
எங்கள் பகைவர் எங்கோ மறைந்தார்,
இங்குள்ள தமிழர்கள் ஒன்றாதல் கண்டே! (சங்கே)

சீங்களம் சேர் தென்னாட்டு மக்கள்
தீராதீ தீரரென் றா தூது சங்கே!
பொங்கு தமிழர்க் கீன்னல் வீளைந்தால்
சங்காரம் நீசமென்று சங்கே முழங்கு!

கனக.சப்புரத்தீனம் (பாரதீதாசன்)

தமிழால் தமிழுக்குள் தமிழனைத் தேடுவோம்

நாட்கள் தான் என்று. அந்தவீருவிப்பின்போது ஏற்பட்டுக்கிற பிரளய வீச்சுக்குள் நீங்கள் அக்ப்டாமல், அழிவற்ற-நிரந்தரமான மனீதனேயத்தீன் பாற்பட்டு நில்லுங்கள். அது தர்மமும் கூட. அன்னை இந்தீராகாந்தி அவர்களீன் காலம் கொண்டிருந்தான் என்பதை மனதில் கொள்ளுங்கள். மானம் கோண்டிருந்தான் என்பதை மனதில் கொள்ளுங்கள். மானம் ரோசம் கெட்டாலும் ஆரீய மேலாதீக்கத்தைத் தான் பொருது என்று எண்ணாதீர்கள். அமரர் இரசீவ்காந்தீயை வேட்டேவு என்று எண்ணாதீர்கள். தூப்பாக்கீ கொண்டு அடித்த சீங்களைவனுக்கு 'பூரிபுத்தீரா' அரசியல்கட்சீ அமைத்து கணவாணாக வழிகாட்டியவர்கள் சீங்கள் அரசியல் வாதிகள் என்பதை மறந்துவீடாதீர்கள். என்று கமலம் கேட்டுக்கொள்கிறது.

கமலத்தீன் ஆண்டு அறநிதி (சந்தா) யையும் வைப் புகத்தீல் செலுத்தி, கமலத்தீன் வளர்ச்சி நோக்கீ அன்பளிப்பும் செய்தவர்களீடும் நன்றியுடன் கமலம் மலர்கிறது - நன்றி.

வாழ்க!

தமிழ்ப்பணி

கமலத்தீன் மலர்களில் மணங்கமமும் தமிழியம் -தமிழ்மானம்-தமிழ்மறம் கண்டு மகிழ்ந்தி தமிழ்ப்பணிச்செம்மல்

கே.நி.கணேசனிங்கம்

அவர்களின் நன்கிகாட்டயில் இக் கமலம் மலர்கிறது.

வாழ்க! தமிழ்ப்பணிச் செம்மல்.

சிறுத்தையே வெளியில் வர!

யூட்டிய திரும்புக் கூட்டின் கதவு திறக்கப்பட்டது சிறுத்தையே! வெளியில் வர! எவ் என உன்னை இகழ்ந்தவர் நஞ்சுக புல் எனச் செயல் செய்யப் புறப்படு வெளியில். நம்பினை பகவினை நன்றிகுள் என்றே. சிம்புட் பறவையே! சிறைக வீரி எழு! சீங்க இளைஞரே திருப்புறுகம்! திறவிழி! இங்குள் நாட்டுக்கு இறகுமுதை அட்சியா? கைவரித்து வந்த கயவர் நம்மிடம் பிரயவரித்து நம்புவன்கள் மறைத்துத் தமிழகு விவங்கிட்டுத் தாயகம் பற்றி நமக்குள உரிமை தமக்கு என்பர் எனில் வழிவழி வந்த உன் மறத்தனம் எங்கே? மொழிப் பற்றிறங்கே விறிப்பும் நெழுகி! இகழ்ச்சி நேர்ந்தால் இறப்பேரம் என்றும் புகழ்ச்சியே எம் புணரம் என்றும் வையகம் அண்ட வண்டமிழ் மரபே! கையிருப்பைக் காட்ட எழுந்திரு! குறிகும் உன் இளைஞர் கூட்டம் எங்கே? மறிக்கொணரக் கடல் பேரவ் மஸ்பகை மேல் வீடு. நன்மொழிக்கு விஞ்ஞலை நல்கிட எழுந்திரு! பொன் மொழிக்கு நீ புதைய ஏற்றவனாய். மக்களை ஒன்றாகச் சாழ்வையெய்த்துக! கைக்குள திறமையைக் காட்ட எழுந்திரு. வரழக! இளைஞரே வரழக! நின் கூட்டம். வரழக! திராவிட நாடு. வரழக! நின் வையத்து மஸ்புகும் நன்றே.

~~~~~க்புரத்தினக் கவிஞர்

ஓ! ஈழத்துமிழர்களீன் மொழியா?

1982 ம் ஆண்டு, அப்போது நான் அயல்நாட்டுப் பல்கலைக்கழகத்தீல் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தேன். வெள்ளைப் பிரஞ்சுக்காரர் ஒருவர் என்னைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

"உங்களுடைய மொழி அது தானே"

"இல்லை"

"உங்களுடைய மொழிதான் என்ன?"

"தமிழ்"

"ஓ! ஈழத்துமிழர்களீன் மொழியா?"

அந்த வீயப்பு வீணாவை அவர் சொன்னபோது, கம்பீரத்தோடு கை குலுக்கினார்....முனைவர் க.ப.அறவாணன் அவர்களீன் நாலீவிருந்து

அன்புத் தமிழீழ மக்களே!

உலகத் தமிழன்மே!

- தாம் வாழுத்தமிழூரிக்கும் தமிழ் வீரோதிகளை,
- ஆர்யத்தீன் அடிதடவும் அடிமைத் தமிழர்களை,
- தமிழிருக்கப் பீற்மொழிக்கு புகழ்பாரும்,
                                                தரங்கெட்ட தமிழர்களை,
- தமிழர் பன்னாட்டைத் தாழ்த்தி நீற்கும், ஆர்ய
ஆபாசக் காவீயங்களைப் போற்றி நீற்கும்
                                                        தமிழ்ப்பேசத்தகளை,
- எழுந்தமானத்தீல் எழுதுகின்ற, நானும்
                                                                எழுத்தாளன் என்கின்ற தமிழ்ப்போலிகளை,
தமிழால் அடித்துத்தீருத்தி நேர்ப்படிருத்த மலர்க்கீறது

குமலம்

கதிரவனீன் வரவால் விழியல் கண்டு மலரும்
கமலம் - வண்டினங்கள் மதுவாடிக் களியாட -
மங்கையர்கள் கழில்குடி மக்ஞாட மலரும் மலரல்ல
தமிழின் பகை கண்டால்---

தமிழறியாத் தமிழனைக் கண்டால்---

கனன்று ஸீக்க தீயீல் மலரும் கமலம்.

கமலம் ஒரு பொழுதுபோக்கு இதழல்ல. ஆப்வத்
தொகுப்பு நூலான முத்தீங்கள் ஏரு.

கமலத்தீன் என்னத்தில்படையீல் சீர்திருத்தக்
கருத்துடையோரின் எழுத்துக்கள் வரவேற்கப்படும்
தொடர்புகளுக்கு

KAMALAM

HASSEL RIEDE-9

30900.WEDEMARM

GERMANY

தமிழ் எங்கள் உயிருக்கு நேர்
தமிழீழம் எங்கள் வாழ்வுக்கு வேர்